

מ"ת 3415/04/15 - מדינת ישראל נגד יוסף גנגינה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 יולי 2015

מ"ת 3415-04-15 מדינת ישראל נ' גנגינה (עציר)

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
המאשימה מדינת ישראל

על ידי ב"כ עוה"ד אביטל פינק, דנה אלון ואיתן פינקלשטיין (פמ"מ)

נגד

הנאשם יוסף גנגינה (עציר)

על ידי ב"כ עוה"ד אלי כהן, גד זילברשלג, שרון מאירוביץ, אילן אזולאי וירון
לונדון

החלטה

הרקע

1. החלטה זו עוסקת בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ביחס למשיב. ביום 2.4.14 הוגש כתב האישום נגד המשיב ו-8 אחרים. הנאשמים האחרים הם אברהם זרדב [נאשם 2], עליזה גנגינה, אשתו של המשיב [נאשמת 3], רז שמוש [נאשם 4], גבריאל יפרח [נאשם 5], משה בן ישי [נאשם 6], אברהם בבאי [נאשם 7], חברת י.אור בטחון בע"מ [נאשמת 8] וחברת ש.ק.ד גבי סיור ואבטחה בע"מ [נאשמת 9]. ששת הנאשמים האחרים (שאינם חברות) שוחררו בתנאים שונים. כתב האישום כולל 7 אישומים. המשיב הוא הנאשם העיקרי ומיוחסים לו כל שבעת האישומים, כדלקמן:

אישום ראשון - 6 עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע**, לפי סעיף 499(א)(1) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [החוק]**; 9 עבירות של **רישום כוזב במסמכי תאגיד**, לפי סעיף 423 יחד עם סעיף 29 לחוק; 14 עבירות של **קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 415 סיפה ביחד עם סעיף 29 לחוק; ריבוי עבירות של **הלבנת הון**, לפי סעיף 3(א) **לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 [חוק איסור הלבנת הון]** יחד עם סעיף 29 לחוק; ריבוי עבירות של **גרימה לדיווח בלתי נכון לרשות איסור הלבנת הון**, לפי סעיף 3(ב) **לחוק איסור הלבנת הון**, ביחד עם סעיף 29 לחוק; **ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות**, עבירה לפי סעיף 415 סיפה ביחד עם סעיף 29 וסעיף 34 לחוק; ריבוי עבירות של **עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון**, לפי סעיף 2(א) יחד עם סעיפים 10א(א) ו-20(ב1) **לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, התשנ"ו-1996 [חוק קבלני כוח אדם]** וריבוי עבירות של **התחמקות ממס במרמה, עורמה ותחבולה**, לפי סעיף 220(5) **לפקודת מס הכנסה, התשכ"א-1961**.

באישום זה מואשמים גם נאשמים 2, 3, 4, 5, 8 ו-9.

אישום שני - **סחיטה באיומים**, עבירה לפי סעיף 428 סיפה לחוק ו**קשירת קשר לביצוע פשע**, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

באישום זה מואשמים גם נאשמים 6, 7 ו-9.

אישומים שלישי עד חמישי - סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 סיפה לחוק.

אישום שישי - איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

אישום שביעי - הדחה בחקירה, עבירה לפי סעיף 246(ב) לחוק.

כתב האישום - בתמצית

2. כתב האישום הוא ארוך, מפורט ומרובה פרטים, ועל כן יובאו עיקריו, בתמצית, על פי הנדרש להבנת הנושא.

האישום הראשון עוסק בכך שהמשיב, שעל פי המאשימה לא היה זכאי, נוכח עברו הפלילי, לקבל רשיון לעסוק בתחום השמירה, הקים באמצעות אנשי קש, **אברהם זרדב, עליזה גנגינה** (אשת המשיב) **ורז שמוש** (שהם **נאשמים 2 - 4**), חברות שתעסוקנה בתחום. ב-2006 הקים את חברת "אור מרום 2006 בע"מ" ושמה שונה בהמשך ל-"**י. אור בטחון בע"מ**" (**נאשמת 8**). על פי כתב האישום, המשיב עשה סדרה ארוכה של פעולות, על מנת להסתיר את העובדה שחברת השמירה היא למעשה שלו, על כל המשתמע מכך, לרבות הסתרת הקשר שלו לרווחי החברה, ובכך ביצע את העבירות שיוחסו לו באישום זה. בהמשך, ולאחר שנוצר קושי בהמשך הפעלתה של נאשמת 8, הקים המשיב ביחד עם **גבריאל יפרח (נאשם 5)** את "**ש.ק.ד גבי סיור בע"מ**" (**נאשמת 9**), אשר המשיכה את פעילות נאשמת 8. גם זאת עשה אגב הסתרת העובדה שבפועל - הוא הבעלים של נאשמת 9, וגם במעשים אלה ביצע את העבירות המיוחסות לו באישום הראשון.

על פי **אישומים 2 עד 7**, נהג המשיב בדרכים של סחיטה ואיומים להשיג מטרות שונות.

באישום 2, סחט המשיב באיומים קבלן ששכר שירותי שמירה מחברה שאינה של המשיב, ודרש ממנו להעסיק, במקומה, את חברת השמירה שבבעלותו. המשיב גם איים על בעלת חברת השמירה האחרת כדי שתבטל את חוזה השמירה עם הקבלן. אותו קבלן אכן הודיע לחברת השמירה האחרת שהוא מבקש לבטל את החוזה עימה שכן "אינו מעוניין בבלאגן".

באישום 3 נטען שהמשיב סחט באיומים סייר סמוי שעבד עבור עיריית פתח תקווה.

באישום 4 נטען שהמשיב דרש מקבלן שהעסיקו כסף מעבר למוסכם בחוזה, ומנע מהעבודות במקום להתקדם עד אשר יקבל את כספו.

באישום 5 נטען שהמשיב איים על מנכ"ל עיריית פתח תקווה כאשר זה הגיע לאתר שבו, על פי החשד, התבצעה עבירה של גניבת חול.

באישום 6 נטען שהמשיב איים על קב"ט של אחת מחברות הבניה, ששכרה שירותי שמירה מחברה שהמשיב סיפק לה את השומרים, לבל ידרוש פיצויים על גניבות שארעו במקום.

באישום 7 נטען שהמשיב ניסה בדרך של הפחדה ואיומים להניע אדם, שנקרא למשטרה להתלונן נגדו, לחזור בו מהודעתו.

3. אישום ראשון

עובדות

אישום זה מיוחס למשיב ביחד עם נאשמים 2, 5, 8 ו-9.

המשיב הקים בשנת 2006 את חברת השמירה והאבטחה "אור מרום 2006 בע"מ", והיא נרשמה בבעלותו המלאה. בהמשך שונה שמה ל"אור ביטחון בע"מ" [באישום זה - **החברה**], היא נאשמת 8 בכתב האישום. חברה זו עסקה לאורך כל שנות פעילותה, משנת 2006 ועד למעצרו של המשיב ביום 17.2.15, בתחום השמירה. המשיב פתח חשבון בנק עבור החברה בסניף בנק מזרחי-טפחות ברעננה והיה מורשה החתימה היחיד בחשבון הבנק.

משום שבעת הקמת החברה לא יכול היה המשיב לקבל רישיון ממשד המשפטים לעסוק בתחום השמירה, בשל עברו הפלילי, וגם לא יכול היה לקבל רישיון קבלן שירות ממשד הכלכלה, פעל המשיב על מנת להשיג רישיונות כנדרש על פי הפירוט הבא:

א. יוני 2006 עד יולי 2008 - רישום כוזב של החברה על שם נאשם 2

החברה הוקמה על ידי המשיב ביום 24.5.2006. בתקופה זו לא היה לנאשם 2 עבר פלילי המונע ממנו לקבל רישיונות להפעלת החברה כנדרש ולכן קשרו המשיב ונאשם 2 קשר בכוונה לרשום בכזב במסמכי התאגיד של החברה את נאשם 2 כבעלים ודירקטור של החברה, במטרה לרמות את ועדת הרישוי של משרד המשפטים ולקבל במרמה, בנסיבות מחמירות, רישיונות תאגיד שמירה. ביום 15.6.06 שלחו המשיב ונאשם 2 הודעה לרשם החברות, שעליה חתם המשיב, בדבר העברת כל מניות החברה מהמשיב לנאשם 2. זאת, על אף שבפועל המשיך המשיב להיות הבעלים של החברה ואף נשאר מורשה החתימה היחיד בחשבון הבנק שלה.

בהמשך נשלחה לרשם החברות הודעה ביום 27.6.06, מטעמם של המשיב ונאשם 2, בחתימת נאשם 2, שלפיה המשיב חדל מלשמש כדירקטור בחברה ונאשם 2 מונה לדירקטור בה, למרות שבפועל המשיך המשיב לעמוד בראש החברה.

הרישום הכוזב בדבר זהות מנהל החברה נרשם ברשם החברות ביום 28.6.06. עוד באותו יום, היות שלחובתו של נאשם 2 לא נרשם עבר פלילי, הוא הגיש בקשה בשם החברה לקבלת רישיון תאגיד שמירה, חתומה על ידו. בבקשה הציג עצמו, במרמה, כבעלים והמנהל של החברה, על אף שלא הייתה לו זכות חתימה בחשבון הבנק של החברה. כך הושג במרמה רישיון תאגיד לשירותי שמירה מועדת הרישוי לשנת 2006. רישיון זה התחדש בשנים 2007-2008 על בסיס מצג כוזב זה.

עמוד 3

נאשם 2 היה רשום באופן כוזב כמנהלה של החברה עד ליום 28.7.08. בתקופה שבה היה רשום כבעלים ומנהל החברה, קיבלה החברה הכנסות בסכום של לפחות 10,403,593 ₪. קבלת הכנסות אלה היתה תכלית ביצוען של עבירות המקור, ואילו לא בוצעו עבירות המקור החברה לא יכלה לפעול בתחום השמירה וההכנסות לא היו מתקבלות. משכך, מדובר ב"רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. הרכוש האסור התקבל לחשבון הבנק של החברה, כשזהות בעליה - בהתאם לרשום ברשם החברות - היה נאשם 2, בעוד שבעליה האמיתיים ובעל השליטה בכספים שהתקבלו בחשבון הבנק היה המשיב. הרכוש האסור התקבל על ידי המשיב ונאשמים 2 ו- 8 בחשבון הבנק של נאשמת 8 בהיקפים, אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

ב. יולי 2008 עד דצמבר 2009 - רישום כוזב של נאשמת 8 על שם נאשמת 3

במהלך יולי 2008 החליטו המשיב ונאשם 2, או מי מביניהם, להפסיק הפעלתו של נאשם 2 כמי שעל שמו רשומה נאשמת 8. המשיב החליט להעביר באופן כוזב את החברה על שם נאשמת 3, שהיא אשתו ונעדרת עבר פלילי, על אף שהוא המשיך להיות הבעלים והמנהל האמיתיים של נאשמת 8 ונשאר מורשה החתימה היחיד בחשבון הבנק של נאשמת 8. זאת, לשם המשך קבלת רשיון תאגיד שמירה ממשרד המשפטים ופעילות בתחום השמירה. המשיב ונאשמת 3 קשרו קשר לרשום בכזב במסמכי התאגיד את נאשמת 3 כבעלים וכמנהלת של נאשמת 8.

ביום 28.7.08 שלחו המשיב ונאשמים 2 ו-3 הודעה לרשם החברות על העברת כל מניותיה של נאשמת 8 מנאשם 2 לנאשמת 3. היות שהמשיב היה הבעלים האמיתי, המנהל ובעל זכות החתימה בנאשמת 8, בעת העברת המניות לא קיבל נאשם 2 כל תמורה ממשית. באותו יום אף נשלחה הודעה לרשם החברות, שלפיה נאשם 2 חדל לשמש כדירקטור בנאשמת 8 וכי נאשמת 3 מונתה כדירקטורית במקומו. על ההודעה היה חתום נאשם 2.

ב-16.11.08, במסגרת הקשר עם המשיב, שלחה נאשמת 3, בשם נאשמת 8 הודעה למשרד המשפטים שלפיה מעתה היא הבעלים של נאשמת 8. מאחר שנאשמת 8 נרשמה על שמה ולא על שם המשיב, לא בוטל רישיון תאגיד השמירה לשנת 2008. על מנת לחדש את רישיון תאגיד השמירה לשנת 2009, הגישה נאשמת 3 ביום 28.9.08 תצהיר בשמה של נאשמת 8, חתום על ידה. היא הציגה עצמה כבעלים וכמנהלת של נאשמת 8, על אף שהבעלים האמיתי היה המשיב. היות שלנאשמת 3 לא היה עבר פלילי באותה עת, נתקבל במרמה רישיון מוועדת הרישוי לשנת 2009.

נאשמת 3 הייתה רשומה באופן כוזב כבעלים של נאשמת 8 ברצף עד ליום 4.1.10. עד למועד זה קיבלה נאשמת 8 הכנסות בסכום של לפחות 12,664,141 ₪. קבלת הכנסות אלה היתה תכלית ביצוען של עבירות המקור, ואילו לא בוצעו עבירות המקור החברה לא יכלה לפעול בתחום השמירה וההכנסות לא היו מתקבלות. משכך, מדובר ב"רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. הרכוש האסור התקבל לחשבון הבנק של החברה, כשזהות בעליה - בהתאם לרשום ברשם החברות - הייתה נאשמת 3, בעוד שבעליה האמיתיים ובעל השליטה בכספים שהתקבלו בחשבון הבנק היה המשיב. הרכוש האסור התקבל על ידי המשיב ונאשמות 3 ו-8 בחשבון הבנק של נאשמת 8 בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

ג. ינואר 2010 עד מאי 2012 - רישום כוזב של נאשמת 8 על שם נאשם 4

ביום 17.2.09 הוגש נגד המשיב כתב אישום בגין עבירות שביצע באמצעות נאשמת 8. לאחר הגשת כתב האישום החליט המשיב להפסיק פעילותה של נאשמת 3 כמי שעל שמה רשומה נאשמת 8 ולהעביר באופן כוזב את החברה על שמו של אדם אחר, במטרה להציג מצג שווא שלפיו ניתן את כל קשריו עם נאשמת 8, על מנת לזכות להקלה בעונשו. על מנת שנאשמת 8 תמשיך לפעול בתחום השמירה, היא נרשמה על שם נאשם 4, נעדר עבר פלילי, לשם המשך קבלת רישיון תאגיד שמירה ממשרד המשפטים. נאשם 4 נרשם במסמכי התאגיד של נאשמת 8 כבעליה ומנהלה. ביום 4.1.10 שלחו המשיב, נאשמת 3 ונאשם 4 הודעה לרשם החברות, שעליה הייתה חתומה נאשמת 3, על העברת כל מניותיה של נאשמת 8 מנאשמת 3 לנאשם 4. היות שבעת העברת המניות היה המשיב הבעלים, המנהל ובעל זכות החתימה האמיתית בנאשמת 8, לא קיבלו המשיב או נאשמת 3 כל תמורה ממשית מנאשם 4 עבור העברת המניות. באותו מועד נשלחה הודעה חתומה על ידי נאשמת 3 לרשם החברות, שלפיה נאשמת 3 חדלה לכהן כדירקטורית בנאשמת 8 וכי נאשם 4 מונה לדירקטור במקומה.

ביום 30.12.09, לצורך חידוש רישיון תאגיד לשירותי שמירה, הגיש נאשם 4 תצהיר בשם נאשמת 8, חתום על ידו. בתצהיר הציג עצמו נאשם 4 כבעלים ומנהל נאשמת 8. בעקבות התצהיר קיבלה נאשמת 8 רישיון מועדת הרישוי לשנת 2010. בהתבסס על אותו מצג כוזב, התקבלו גם רישיונות מועדת הרישוי לשנים 2011 - 2012.

במהלך הטיעונים לעונש בתיק קודם שבו הורשע המשיב - ת"פ (מחוזי מרכז) 10695-02-09 **מדינת ישראל נ' גננינה** [28.2.11] **[התיק הקודם]**, הציג המשיב מצג כוזב לבית המשפט שלפיו ויתר על נאשמת 8 והתנתק ממנה, בה בעת שהיה הבעלים, המנהל ובעל זכות החתימה היחיד בחשבון הבנק שלה. במסגרת שיקולים לקולא, שקל בית המשפט את המצג הכוזב, בגזירת עונשו של המשיב. היות שהמשיב המשיך להיות הבעלים של נאשמת 8 ומאחר שהחברה הייתה רשומה רק באופן פורמאלי על שם נאשם 4 ולא היו לו זכויות חתימה, ומאחר שבמהלך שהותו בכלא לא יכול היה המשיב לחתום על ההמחאות שיצאו מחשבון הבנק של נאשמת 8, הוא הוסיף את נאשמת 3 כמורשת חתימה בחשבון הבנק של נאשמת 8.

נאשם 4 היה רשום כבעלים של נאשמת 8 עד ליום 25.8.12. עד למועד זה קיבלה נאשמת 8 הכנסות בסכום של לפחות 30,973,453 ₪. קבלת הכנסות אלה היתה תכלית ביצוען של עבירות המקור, ואילו בוצעו עבירות המקור החברה לא יכלה לפעול בתחום השמירה וההכנסות לא היו מתקבלות. משכך, מדובר ב"רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. הרכוש האסור התקבל לחשבון הבנק של החברה, כשזהות בעליה - בהתאם לרשום ברשם החברות - הייתה נאשמת 3, בעוד שבעליה האמיתיים ובעל השליטה בכספים שהתקבלו בחשבון הבנק היה המשיב. הרכוש האסור התקבל על ידי המשיב ונאשמות 3 ו-8 בחשבון הבנק של נאשמת 8 בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

ד. יוני 2012 עד שנת 2014 - רישום כוזב של נאשמת 8 על שם נאשמת 3

לאחר שהמשיב השתחרר מהכלא, הוא סבר כי אין לו צורך בהמשך המצג הכוזב של הניתוק המוחלט בינו לבין נאשמת 8. במהלך מאי 2012 החליט להפסיק פעילותו של נאשם 4 כמי שעל שמו רשומה נאשמת 8, והחליט

להעביר שוב את נאשמת 8 על שם נאשמת 3, שהייתה נעדרת עבר פלילי ועל כן יכלה לבקש רישיון תאגיד שמירה ממשרד המשפטים בשם נאשמת 8. נאשמת 3 נרשמה במסמכי התאגיד כבעלים ומנהלת של נאשמת 8.

ביום 22.5.12 שלחו המשיב ונאשמים 3 ו-4 הודעה לרשם החברות על העברת כל מניותיה של נאשמת 8 מנאשם 4 לנאשמת 3. בהמשך נשלחה ביום 29.5.12 הודעה לרשם החברות על כך שנאשם 4 חדל לשמש כדירקטור בנאשמת 8 וכי נאשמת 3 מונתה לשמש כדירקטור בנאשמת 8. נאשמת 8 המשיכה להחזיק ברישיון תאגיד שמירה.

על מנת לחדש את רישיון תאגיד השמירה, הגישה נאשמת 3 ביום 2.12.12 את התצהיר הנדרש לצורך חידוש הרישיון לשנת 2013 בשמה של נאשמת 8, חתום על ידה, תוך שהציגה עצמה כבעלים ומנהלת נאשמת 8. רישיון תאגיד השמירה חודש לשנת 2013.

על מנת לחדש את רישיון תאגיד השמירה, הגישה נאשמת 3 ביום 1.10.13 את התצהיר הנדרש לצורך חידוש הרישיון לשנת 2014 בשמה של נאשמת 8, חתום על ידה, תוך שהציגה עצמה כבעלים ומנהלת נאשמת 8. רישיון תאגיד השמירה חודש לשנת 2014.

נאשמת 3 הייתה רשומה כבעלים ומנהלת נאשמת 8 עד ליום מעצרה.

במהלך שנת 2014 העביר המשיב את פעילות נאשמת 8 לנאשמת 9, שהייתה אף היא בבעלות המשיב, תוך רישומה הכוזב על שמות אחרים.

החל מרישומה הכוזב של נאשמת 3 ועד לסוף שנת 2014 קיבלה נאשמת 8 הכנסות בסכום של לפחות 25,135,257 ₪. קבלת הכנסות אלה היתה תכלית ביצוען של עבירות המקור, ואילו לא בוצעו עבירות המקור החברה לא יכלה לפעול בתחום השמירה וההכנסות לא היו מתקבלות. משכך, מדובר ב"רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. הרכוש האסור התקבל לחשבון הבנק של החברה, כשזהות בעליה - בהתאם לרשום ברשם החברות - הייתה נאשמת 3, בעוד שבעליה האמיתיים ובעל השליטה בכספים שהתקבלו בחשבון הבנק היה המשיב. הרכוש האסור התקבל על ידי המשיב ונאשמות 3 ו-8 בחשבון הבנק של נאשמת 8 בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

ה. ניסיון לקבל רישיון במרמה ממשרד הכלכלה

על פי חוק קבלני כוח אדם, מי שנותן שירותי כוח אדם בתחום השמירה והאבטחה, נדרש לקבל רישיון קבלן שירות ממשרד הכלכלה. לאחר תיקון שנעשה בשנת 2011 לחוק קבלני כוח אדם, שנקבע בו כי מי שמקבל שירותים מקבלן שאינו מחזיק ברישיון משרד הכלכלה מבצע עבירה פלילית, החלו לקוחות חברות השמירה לדרוש כי יוצג בפניהם רישיון קבלן השירות. במהלך השנים 2013 - 2014, בחלק מהמקרים, עלה הצורך של נאשמת 8 ברישיון משרד הכלכלה. היות שהמשיב לא יכול היה לקבל רישיון קבלן זה, פנו המשיב ונאשמות 3 ו-8 ביום 28.11.13, באמצעות נאשמת 3 שהייתה רשומה כבעלים ומנהלת נאשמת 8, למשרד הכלכלה

לבקש רישיון קבלן שירות.

בניגוד לועדת הרישוי של משרד המשפטים, סעיף 19 לחוק קבלני כוח אדם מאפשר לשר הכלכלה למנות מפקחים בעלי סמכויות חקירה, שתפקידם, בין היתר, לוודא שלא מרמים את הרגולטור.

בעקבות הגשת הבקשה זומנה נאשמת 3 ביום 8.3.13 לחקירה במשרד הכלכלה. היא נחקרה פעמיים וניסתה להמשיך ולהציג עצמה כבעלים ומנהלת של נאשמת 8, אך לא הייתה בקיאה כלל בעניינה של נאשמת 8, לא הכירה את קבלני המשנה ואף לא ידעה מה כתובת משרדי נאשמת 8. בשל כך, הודיע משרד הכלכלה לנאשמת 3 ביום 29.12.13 כי לא יינתן לה רישיון קבלן שירות. ביום 13.1.14 ניסו המשיב ונאשמות 3 ו-8 פעם נוספת לקבל את הרישיון, באמצעות שליחת מכתב למשרד הכלכלה, שבו חזרו על הטענה הכוזבת שלפיה נאשמת 3 היא הבעלים והמנהלת של נאשמת 8, וכי חוסר הידע שהפגינה נבע ממצבה הבריאותי. גם בקשה זו נדחתה על ידי משרד הכלכלה ביום 5.2.14.

לאור העובדה כי לא נתקבל רישיון קבלן שירות, הנחה המשיב את עובדיה של נאשמת 8 להציג מצג כוזב שלפיו כל שירותי השמירה שמספקת נאשמת 8 הם שירותי סיוור, שירותים שאינם מצריכים רישיון כאמור. זאת בשעה שלכל הפחות חלק משירותי השמירה שסיפקה נאשמת 8 היו שירותי שמירה, שהיתה מוצבת באופן קבוע אצל לקוחות מסוימים, שירות שחייב רישיון קבלן שירות.

ו. התחמקות מתשלום מס הכנסה על ידי רישום פיקטיבי של חלק משכרו של המשיב כשכרה של נאשמת 3

על מנת להתחמק מתשלום מס הכנסה ולעשות שימוש כוזב בנקודות הזיכוי האישיות של נאשמת 3 ומדרגות המס הנמוכות שלה, רשם המשיב חלק משכרו מנאשמת 8, באופן פיקטיבי, כשכרה של נאשמת 3. בחלק מהתקופות, לכל הפחות בשנים 2009 עד 2014, נעשה הדבר לצורך חיזוק המצג הכוזב שלפיו נאשמת 3 היא הבעלים והמנהלת של נאשמת 8. כל האמור, על אף שנאשמת 3 לא ביצעה בנאשמת 8 עבודה המצדיקה שכר של 1,561,368 ₪ בכל התקופה.

ז. מאי 2014 עד פברואר 2015 - הקמת נאשמת 9 ורישומה הכוזב על שם נאשם 5

בעקבות דרישת לקוחות של נאשמת 8 לקבלת רישיון קבלן שירות ממשרד הכלכלה ואי הצלחת הניסיון לקבל רישיון זה, כאמור לעיל, ובעקבות פעולת ועדת הרישוי של משרד המשפטים לביטול רישיון תאגיד השמירה של נאשמת 8, תוך משלוח מכתבים בנושא, הודיעה ועדת הרישוי לנאשמת 8 ביום 5.6.14 כי הרישיון שניתן לה לשנת 2014 אינו בתוקף. משכך, החליט המשיב להקים חברה חדשה שתפעל בתחום השמירה בבעלותו, ושתהיה רשומה מראש על שם אדם ללא עבר פלילי, כך שתוכל לקבל רישיונות הן ממשרד המשפטים, הן ממשרד הכלכלה. לשם כך קשר המשיב קשר עם נאשם 5, וסוכם שתוקם נאשמת 9, שתירשם על שמו של נאשם 5 כך שיתאפשר לקבל את כל הרישיונות הנדרשים להפעלתה. סוכם שהמשיב יהיה הבעלים האמיתי של נאשמת 9, וכל פעילות נאשמת 8 הועברה על שם נאשמת 9, שהמשיכה לפעול עם אותם עובדים, לקוחות ועם אופי פעילות זהה. הכל - במימון ראשוני של המשיב ונאשמת 8 ובערבות אישית של המשיב.

ב-8.5.14 שלחו המשיב ונאשם 5 בקשה לרשם החברות לרשום את נאשמת 9, תוך שצינו כי החברה בבעלותו

המלאה של נאשם 5.

ב-20.5.14 הגיש נאשם 5 בקשה חתומה על ידו, לוועדת הרישוי במשרד המשפטים, בשמה של נאשמת 9, לקבל רישיון תאגיד שמירה לשנת 2014. היות שנאשם 5 היה אותה עת נעדר עבר פלילי, הבקשה אושרה.

ב-2.10.14, הגיש נאשם 5 בשמה של נאשמת 9 בקשה, חתומה על ידו כבעל החברה, למשרד הכלכלה לקבל רישיון קבלן שירות לשנת 2014. הבקשה התקבלה ונאשמת 9 קיבלה רישיון קבלן שירות עד ליום 30.11.15.

לצורך חידוש רישיון תאגיד לשירותי שמירה של נאשמת 9, הגיש נאשם 5 ביום 15.1.15 את התצהיר הנדרש, בשמה, כשהוא חתום על ידו. רישיון תאגיד השמירה של נאשמת 9 חודש לשנת 2015.

ביום 25.8.14 פתחו המשיב ונאשמים 5 ו-9, באמצעות נאשם 5, חשבון בנק בסניף רעננה של בנק מזרחי טפחות. בעת פתיחת החשבון הצהיר נאשם 5 כי הוא הבעלים של נאשמת 9. על מנת לאפשר לבנק להעביר דיווחים מהימנים לרשות לאיסור הלבנת הון, בהתאם לסעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון והצווים מכוחו, דרש הבנק מנאשם 5 למלא טופס "הצהרת נהנה" שבו נדרש להצהיר מיהם בעלי השליטה בנאשמת 9. ביום 25.8.14 מילא נאשם 5 את הטופס כך שנרשם בו שנאשמת 9 היא הנהנית בחשבון ונאשם 5 הוא בעל השליטה בה.

אל חשבון הבנק הנ"ל הועברו הכנסות נאשמת 9 ובוצעו פעולות, שהגיעו בתקופה שבה נאשם 5 היה רשום כבעלים ומנהל נאשמת 9, בסכום של לפחות 3,466,259 ₪. קבלת הכנסות אלה היתה תכלית ביצוען של עבירות המקור, ואילולא בוצעו עבירות המקור החברה לא יכלה לפעול בתחום השמירה וההכנסות לא היו מתקבלות. משכך, מדובר ב"רכוש אסור", כהגדרתו בחוק איסור הלבנת הון. הרכוש האסור התקבל לחשבון הבנק של החברה, כשזהות בעליה - בהתאם לרשום ברשם החברות - הייתה נאשם 5, בעוד שבעליה האמיתיים ובעל השליטה בכספים שהתקבלו בחשבון הבנק היה המשיב. הרכוש האסור התקבל על ידי המשיב ונאשמים 5 ו-9 בחשבון הבנק של נאשמת 9 בהיקפים אשר בכל שלושה חודשים עלו על 500,000 ₪.

4. בגין כל המעשים שתואר לעיל יוחסו למשיב עבירות של **קשירת קשר לביצוע פשע, רישום כוזב במסמכי תאגיד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הלבנת הון, גרימת דיווח בלתי נכון לרשות לאיסור הלבנת הון, עשיית פעולה ברכוש אסור, ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עיסוק כקבלן שירות ללא רישיון והתחמקות ממס, במרמה עורמה ותחבולה.**

5. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

שלי גולן הייתה המזכירה תחילה ב"אור מרום 2006", ולאחר מכן בחברות הנאשמות. היא החלה לעבוד אצל המשיב ב-2006 ב"אור מרום 2006", והוא זה שגייס אותה לעבודה. מהודעותיה עולה כי המשיב היה הבעלים והמנהל של כל חברות השמירה "מי שניהל את החברה בפועל זה יוסי גנגינה והוא גם קיבל החלטות מהותיות בחברה..."

(הודעה מיום 22.2.15, שורה 21). היא ציינה שהמשיב לא חתם על מסמכים כבעל החברה וזאת בגלל העבר הפלילי שלו, שכן מי שיש לו עבר פלילי לא יכול לקבל רישיון לחברת שמירה: "...מי שיודע על המסמכים וחותרם עליהם זה בעל החברה, שבאותה תקופה היה אבי זרדב, ולא יוסי כי מבחינת החוק הוא לא יכול היה להיות כי יש לו עבר פלילי" (אותה הודעה, שורות 48 - 49). היא חזרה על כך בהמשך: "יוסי גנגינה הוא זה שעומד מאחורי חברת י. אור בטחון זה מה שאני אומרת החשבון על שמו של יוסי גנגינה הוא זה שנותן הוראות נפגש עם קבלני משנה אם הוא הבעלים של החברה על פיו יישק דבר... בגלל שהיה לו עבר פלילי ובגלל זה לא יכול היה להירשם כבעל החברה" (אותה הודעה, שורות 142 - 143, 145). בהקשר זה העידה שכולם ידעו שבשל עברו הפלילי אינו יכול להירשם כבעלים והמשיב עצמו אמר לה זאת כשהגיעה לעבוד בחברה. עוד עולה מההודעה כי הלקוחות היו פונים ליוסי במקרה של גניבות/תקלות והוא היה מעודכן והיה אומר מה לעשות. המשיב היה זה שנתן את ההנחיות לעובדי החברה בכל הקשור לכספים. כשנשאלה האם המשיב היה מקבל ההחלטות הבלעדי בחברה במשך השנים, השיבה בחיוב ואישרה ש"לא היה ניתן לבצע צעדים ללא אישורו של יוסי" (אותה הודעה, שורות 93 - 96). היא העידה שאנשי הקש כלל לא קיבלו החלטות מהותיות בחברות. בהמשך חקירתה ציינה שהמשיב עמד מאחורי נאשמת 9 אך הגיע פחות למשרד וכאשר היו נפגשים אמר לה שאם היא תיעצר לא לדבר כי "אם הוא יפול גם היא תיפול". היא ציינה שגם בנאשמת 9 המשיב היה הבעלים (אותה הודעה, שורה 190 ואילך). גולן ציינה שבנאשמת 9 קיבלה הוראות גם מנאשם 5 (הודעה מיום 4.3.15, שורות 79 - 80), אך אמרה: "אני סך הכל עובדת שם בשקד שזו חברת שמירה שהיא בבעלות גבי יפרח. ומי שעומד מאחורי גבי יפרח זה יוסי גנגינה שהחברה של שקד היא חברה שלו לא באופן חוקי, כי מכרו את הפעילות של החברה של י. אור בטחון מכרנו לחברת שקד" (הודעה מיום 17.2.15, שורות 1 - 3). עוד אמרה: "... מי שעמד מאחורי י. אור בטחון הוא יוסי גנגינה אבל הוא לא היה רשום. הוא גם ערב בבנקים. בחודש אוגוסט 2014 כבר הוצאנו חשבוניות על שם חברת שקד רשום בספרים שזה גבי יפרח והבעלים של שקד זה בעצם יוסי גנגינה, יוסי גנגינה לא נרשם בשום חברה בגלל העבר הפלילי שלו ולמי שיש עבר פלילי לא יכול לקבל רישיון לחברת שמירה" (אותה הודעה, שורות 14 - 17).

בהודעתו של נאשם 2 מיום 11.3.15 הוא העיד על הקשר בינו לבין המשיב וסיפר כי: "פעם הייתי עובד איתו בחברת שמירה שהוא רשם את זה כאילו עלי החברה הייתה על שמי, עבדתי עם יוסי ביחד, החברה הייתה על השם שלי ולא היה לי בזה פרנסה, והיה ליוסי אמרו לי בחקירה ביאל"כ דברים לא חוקיים לו כאילו ומאז אני לא בקשר איתו" (שורות 7 - 9). בהמשך הוא העיד כי המשיב ניהל הכל והוא (נאשם 2) לא עשה כלום ואף לא קיבל משכורת והוא ראה שנהיה מזה בלאגן. לשאלת החוקר למה המשיב ביקש ממנו לפתוח חברה על שמו, השיב "כי הוא לא יכל לפתוח את החברה, לא אישרו לו אולי היה לו עבר" (שורה 16). בהמשך הוא העיד שבפועל לא עבד ולא ניהל שום תפקיד בחברה והוא לא שילם עבורה "...החברה הייתה שלי אבל יוסי ניהל הכל, הוא זה ששילם וגבה והוציא חשבוניות הוא עשה הכל" (שורות 30 - 31).

הוגשו הודעות פקידי הבנק בסניף שבו נוהל חשבון הבנק של נאשמת 8: שרית כהן, גלי גלר ואיזי מן. הם העידו שהמשיב היה מורשה החתימה בנאשמת 8 לאורך השנים, והוא מי שהתנהל מולם. זאת למרות שהחברה נרשמה ברשם החברות על שם אחרים. נאשמים 2 ו-4 כלל לא היו מורשי חתימה בחשבון החברה והנהנים בחשבון היו המשיב ואשתו (נאשמת 3), מבלי שנעשה שינוי כלשהו בעניין זה לאורך השנים, ומנהלת הלקוחות העסקיים בסניף, שרית כהן, שעבדה מול המשיב ונאשמת 3 בנוגע לעסקיהם מ-2010, מעולם לא פגשה את נאשם 4 (הודעת שרית כהן מיום 9.3.15 [עמוד 2, שורות 4 - 6 ושורה 10 ואילך, וכן עמוד 3, שורות 6 - 8]). היה ידוע שהנאשמות 8 ו-9 נרשמו על שם אנשים שונים משום שלמשיב יש עבר פלילי והוא לא יכול היה לקבל רישיון לחברת שמירה (הודעת שרית כהן מיום 9.3.15 [עמוד 2,

שורה 22 ואילך; עמוד 4, שורות 1 - 3]. לגבי נאשמת 9, שרית כהן העידה שנאשם 5 הקפיד לומר שהוא הבעלים היחיד והוא נרשם כנהנה היחיד, וגם המשיב הקפיד לומר שאינו מעורב, אך ברור היה לה שיש תקופת חפיפה שבה המשיב היה מעורב בגבייה וקשרים על לקוחות. כדבריה, "יוסי חתם על ערבות ושיעבד כספים אישיים וכספים מחברת י. אור בטחון לטובת ש.ק.ד ע"מ שתתחיל פעילות" (עמוד 4, שורות 16 - 25). איזי מן, שעבד בסניף מ-2011, ציין שידוע לו שהבעלים של י. אור מרום הוא המשיב לאורך כל השנים. את נאשמת 3 פחות הכיר. בענייני החברה עבד מול המשיב, שלי גולן ורות מליחי (הודעת איזי מן מיום 9.3.15 [עמוד 1, שורות 7 - 14]). באשר לנאשמת 9 גם מן ציין שנאשם 5 אמר כל העת שהוא הבעלים וביקש שלא ליצור קשר עם המשיב, "אבל בשיחות שלי עם גבי הוא נתן לי תחושה שיוסי הוא הבעלים האמיתי בחברה. אין לי דרך להסביר את זה ולא נאמר לי משהו מפורש אבל זה מה שהבנתי ממשמעות הדברים שאמר לי גבי בפגישות המועטות שהיו לנו" (עמוד 1, שורות 22 - 27). יצוין, כי במזכר של רפ"ק תומר בן דב מיום 9.3.15, הוא ציין שעובר לגביית ההודעה, שוחח עם מן וזה התייחס לקשר בין המשיב לנאשמת 9 בצורה הרבה יותר נחרצת, אלא שבהודעתו, כאשר נדרש לחזור על הדברים, גמגם ונוצר הרושם שהוא עמד במצב לא נוח, כאשר מצד אחד רצה לומר אמת ולשתף פעולה עם המשטרה ומצד שני - חשש לומר את כל הידוע לו.

הוגשו תרשומות פנימיות של עובדי סניף הבנק. בין היתר הוגשה תרשומת שנכתבה על ידי גלי גלר, שטיפלה בחשבונות המשיב מ-2009 עד 2012 (צורפה להודעתה מיום 11.3.15, התרשומת סומנה תומר בן דב 3 11.3.15), המסכמת פגישה עם המשיב ביום 5.5.10, שלפיה המשיב פתח את חברת השמירה על שמו, אך מאחר שיש לו עבר פלילי, הוא העביר אותה לנאשם 2, אך המשיך לנהל את החברה בפועל.

מסמכי חשבון הבנק שנתפסו מעידים אף הם כי המשיב הוא הבעלים והמנהל האמיתי של החברות. כך, למשל, טופס הצהרה על נהנים בחשבון י. אור בטחון (נאשמת 8) מיום 3.5.12, שממנו עולה שהמשיב ונאשמת 3 הם מורשי החתימה בחשבון, שהנהנית בחשבון היא נאשמת 8 ומחתימת בעלי החשבון עולה שהחשבון הוא של נאשמת 8; כזכור - נאשמת 8 החליפה את אור מרום 2006, שגם הצהרותיה נמצאות בין מסמכי הבנק, וממן עולה בבירור שהמשיב בלבד הוא מורשה החתימה בשם החברה והוא בעל השליטה (צורפות הודעתה של שרית כהן).

הוגשו הודעותיהם של ירון בוקבוצה, ארז שקד, דין גבע, מתן רודל, אברהם יעקובי, זלמן אדיר ועופר קופמן, עובדי חברות בנייה שונות, שהיו לקוחות של נאשמות 8 ו-9. מהודעותיהם עולה שנאשמת 8 הוא שמה הקודם של נאשמת 9 (הדבר מגובה במסמך שנשלח ללקוחות ואשר סומן ג"ו 1 ביום 15.1.15). כך, למשל, הודעת ארז שקד, שורות 17 - 18; הודעת דין גבע, שורות 8 - 10 ו-29 - 30; ירון בוקבוצה, שורות 13 - 14, 116; עופר קופמן, שורות 11 ו-34; זלמן אדיר, שורה 127.

מהודעות הלקוחות עולה שחלקם הכירו את המשיב, שהיה מעורב בפגישות בנוגע לשמירה, למשל בענייני שכר. חלקם לא הכירו אחרים מלבדו בחברת השמירה וצינו שהוא הגיע כנציג החברה (דין גבע, שורות 74 - 87; זלמן אדיר, שורות 96 - 99). היו שזיהו אותו כבעלים של נאשמת 8 (ירון בוקבוצה, שורות 69 - 70 ושורות 154 - 155; מתן רודל, שורות 15 - 16, 23, 47, 64 - 65; עופר קופמן, שורה 36 ואילך ושורות 120 - 121 [לרבות הכיתוב בכתב יד]; דוד זכות, שורות 44 - 47, 56 - 57). עם זאת, חלקם זיהו אחרים כבעלים של חברת השמירה (ארז שקד: הבעלים של החברה היה משה, טלפון 057-6348990; ירון בוקבוצה אמר שבעיקר דיבר עם משה, אבל גם למשיב היה מה להגיד

[שורות 59, 72 - 73] ואמר שלדעתו נאשמת 9 היא חברה חדשה והמשיב אינו הבעלים שלה [שורות 120 - 126]; אברהם יעקובי ציין שהוא התנהל מול המשיב ומול אדם בשם אבנר בחברות השמירה (שורות 24 - 32) המשיב הוא שיזם את הקשר (שורה 42) והציג עצמו כנציג החברה (שורות 138 - 141). אמר שהמשיב הוא "בעלים, נציג או מתעסק בחברות שמירה לא מעט שנים" (שורות 59 - 60). הוא הוסיף שאינו יודע בוודאות מי הבעלים (שורה 106). עופר קופמן אמר שבעבר המשיב היה הבעלים של נאשמת 8, אך הוא הבין שדברים השתנו ואינו יודע אם הוא הבעלים של נאשמת 9 (שורות 57 - 59 ושורות 123 - 124).

את נאשמת 3 לא הכירו כלל (ירון בוקובזה, שורות 61 - 62; עופר קופמן, שורות 90 - 91; אברהם יעקובי, שורות 146 - 147; רחמים אמרוסי, עמוד 3, שורות 21 - 24; בנימין עוזיאל, שורות 79 - 82). גם שלי גולן, מזכירת החברה, ציינה שלנאשמת 3 לא היה שום תפקיד בנאשמת 8. המשיב ניטרל אותה מהכל. חוץ מחתימה על צ'קים לא עשתה דבר (הודעת שלי גולן מיום 17.2.15, שורות 87 - 89).

המאשימה צירפה גם הודעות של לקוחות נוספים, שהעידו שאינם יודעים מי הבעלים של החברות, וכאלה שידעו לקשור בין נאשמת 8 למשיב, אך לא באופן מוחלט (בנימין עוזיאל, מרדכי מלכי). כמו כן צורפו הודעות של לקוחות שלא שמעו מעולם את שמו של המשיב (יורי שבלב, מלי זכאי, דרור אברהמי, שי מיזליש, שחר מלכי, ועוד).

מהודעותיהם של קבלנים וכן של חלק מהמתלוננים באישומי הסחיטה ניתן ללמוד כי הם עבדו מול המשיב ותיארו את מעורבותו הפעילה בעסקי השמירה (ראו התייחסות באישומים הבאים).

הוגשו הודעות נציגי משרד המשפטים ומשרד הכלכלה, שהסבירו על תהליכי קבלת הרישיונות הקשורים לחברות ספציפיות. בעניין זה הוגשו שלוש הודעותיו של רם קרן, ששימש כמרכז בכיר חקירות באגף ההסדרה של מנהל האכיפה וההסדרה במשרד הכלכלה (מימים 30.12.14, 19.2.15 ו-8.3.15). מההודעות הללו עולה כי לאחר שהוגשה בחודש יוני 2013 בקשה מטעם נאשמת 8 לקבל רישיון קבלן שירות בתחום השמירה והאבטחה, התנהלה בעניינה חקירה ובסיומה החליט לסרב לתת לחברה רישיון. "לאחר שסוכם התיק, הוחלט על ידי לסרב לתת לחברה רישיון היות והוכח כי מי שעומד מאחורי פעילות החברה הוא יוסי גנגינה, בעלה של ליזי ועקב העובדה כי הנ"ל הינו עבריין מורשע, הוא מנוע מקבלת רישיון לעסוק בתחום. הבנו שיוסי עומד מאחורי החברה מכמה סיבות... באמצעות הרמת מסך על היסטוריית החברה נמצא כי מי שהקים אותה בפועל הוא יוסי גנגינה" (הודעה מיום 30.12.14, שורות 9 - 14). הוא הוסיף כי לאחרונה נודע למשרד הכלכלה שבכיר בנאשמת 8 משמש בתפקיד בכיר בנאשמת 9 ולאור זאת "...לבחינת הקשר האפשרי בין יאור ביטחון שלא קיבלה רישיון ועולה החשד שיוסי גנגינה עומד מאחורי פעילות חברה זו..." (שורה 54). צורפו לתיק המסמכים שהוגשו לרשם החברות שלפיהם, לכאורה, הבעלות והניהול של נאשמת 8 הועברה לנאשמים האחרים במועדים המפורטים באישום הראשון; הוגשו מסמכים שבהם הצהרות לוועדה למתן רישיונות; הוגשו דיווחי נאשמות 8 ו-9 בדבר היקף הכספים שקיבלו במהלך השנים, כספים המהווים על פי כתב האישום רכוש אסור על פי חוק איסור הלבנת הון; הוגשו דיווחי נאשמת 8 למוסד לביטוח לאומי מהם עולה כי בחלק מהתקופות המשיב קיבל את השכר הגבוה בחברה, שכר שעלה על השכר שקיבלו הנאשמים האחרים ששימשו "אנשי קש".

מהאזנות סתר שנערכו לטלפון של המשיב, ניתן ללמוד כי המשיב עסק באופן פעיל ביותר בניהול חברות השמירה

שבבעלותו. כך עולה, למשל, מדברים שערים עומת בחקירתו מיום 22.2.15 (שורות 237 - 242), מתוך האזנת סתר לשיחה בינו לבין מרלן (ר' אישום 2), בנוגע לאתר בצומת סגולה, שם עבדה נאשמת 9. כאשר נשאל המשיב בחקירה על אודות אותה שיחה וההסבר למעורבותו הוא טען שניסה לסייע למשה בן ישי, אך לא זכר בדיוק את פשר השיחות. בחקירתו ביום 12.3.15, עומת המשיב עם שיחות שלו שהוקלטו במסגרת האזנת סתר מס' 92249/13. הושמעה לו שיחה מס' 2682 מיום 15.7.13 במלואה, שם זיהה כדוברים את עצמו ואת שלי גולן, שסיפרה לו שאחד השומרים איים עליה. כשנשאל מדוע גולן פנתה אליו ולא לנאשמת 3, שהייתה כביכול בעלת החברה, הוא השיב שגולן ידעה שהוא מכיר את השומר. בד בבד הכחיש כי הוא בעל החברה. עוד אמר שתמיד היה נוח לעדכן אותו וליידע אותו, משום שעזר בכל מה שיכל (שורות 13 - 14 ושורות 17 - 21). המשיב חזר על ההסבר שלפיו סייע לאשתו ושהיה יותר נוח לגולן לעדכן אותו, גם בעניין של שיחה מס' 3007 מיום 17.7.13 ושיחה מס' 4122 מיום 23.7.13 שהושמעו לו, שגם בהן הוא זיהה את עצמו ואת שלי גולן כדוברים (שורה 28, שורות 33 - 34 ושורות 101 - 108). הסבר דומה, שלפיו הוא שוחח עם לקוחות המכירים אותו ונוח להם לפנות אליו, הוא נתן גם לגבי שיחה מס' 3013 מיום 17.7.13 בינו לבין נטלי מחברת י.ל. המכבים (שורות 65 - 77) וכן לגבי שיחה מס' 3270 מיום 18.7.13 בינו לבין קבלן בשם ליאור (שורות 80 - 94 ושורות 96 - 99).

הסבריו אלה של המשיב נשללו בהודעותיה של שלי גולן, שהעידה כי לא פנתה לנאשמת 3, משום שלא היה בכך טעם, כי לא ידעה לענות על שום שאלה.

מהודעותיה של נאשמת 3 עולה כי היא חסרת כל ידע בכל הנוגע לפעילות החברות. זאת למרות שטענה שניהלה את נאשמת 8 לאורך כל התקופה שהייתה בבעלותה. מהודעתה מיום 16.3.15 עולה שהיא לא ידעה לענות על שאלות בסיסיות ואף לא זכרה שהחברה נרשמה על שמה בשתי תקופות שונות.

מהודעתו של נאשם 4 מיום 10.3.15 (10:15) עולה שכאשר היה המפקח של המשיב במעצר הבית בתיק קודם, לבקשת הבוס שלו - גל חצור - הם התיידדו והוא התחיל לעבוד עימו בנאשמת 8. מאחר שנאסר על המשיב ליצור קשר עם עובדי החברה שהיו עדים בתיק הפלילי נגדו, נאשם 4 שימש כמתווך ביניהם ובפועל היה מגיע למשרדי החברה לשעה ביום לערך, על מנת לקשר בין המשיב לעובדים: "יוסי לא יכול היה ללכת לחברה או להיות בקשר עם האנשים שם, אז שימשתי מעין איש קשר בינו לבין החברה. ראיתי שהכל בסדר בחברה, אם צריכים משהו ולעדכן את יוסי בנעשה בחברה. מדובר בשעה ביום בממוצע" (שורות 21 - 23). ובהמשך: "היה שלב שהוא לא יכול היה לדבר איתם עקב התנאים של המעצר אז הוא ה [כך במקור] מדבר איתי ונותן לי הנחיות..". (שורות 63 - 64). נאשם 4 המשיך והעיד כי לא קיבל החלטות בנוגע לחברה, לא נתן הנחיות או נפגש עם לקוחות, ולא חתם על מסמכים, משום שאת כל זה ביצע המשיב (שורות 55 - 59). הוא העיד כי המשיב היה מי שחתם הצ'קים של החברה ועל החוזים (שורות 114 - 116 ושורות 130 - 133).

עוד עולה מהודעותיו של נאשם 4 כי לאחר שהמשיב סיים לשאת את תקופת המאסר, הבעלות על נאשמת 8 עברה לנאשמת 3.

מהודעת נאשם 4 מיום 10.3.15 (13:31) עולה כי בחצי השנה שבה שימש כבעלי נאשמת 8, המשיב היה מי

שניהל אותה (שורה 22). לדבריו, המשיב קבע את המשרות, ניהל וקיבל משכורת מהחברה (שורות 68 - 73). נאשם 4 לא ידע להשיב לשאלות הקשורות לכמות העובדים שהועסקו דרך קבלני המשנה, כמה אתרים היו וכמה שילמו לעובדים (שורות 9 - 14). עוד אמר כי לא העביר למשיב כסף תמורת החברה וגם לא מכר אותה, אלא שעשה עם המשיב חוזה, שלפיו הפך להיות בעל החברה, וניתנה לו על ידי המשיב הזדמנות לשלם תמורתה תוך חצי שנה. ולאחר מכן, כשהפסיק להיות רשום כבעלים, "לא מכרתי כי לא קניתי את החברה מעולם רק העברתי אותה על שמי ואז כשראיתי שזה לא זה הודעתי ליזם על הביטול ולעו"ד וביטלתי... הסכם מכר אני בוודאות לא חתמתי" (שורה 38 ושורה 41). לטענת נאשם 4 המשיב היה מורשה החתימה בחשבון הבנק: "יוסי היה מורשה החתימה בבנק אז אני מאמין שהבנק ידע וגם אם הייתה חריגה לא היו מתקשרים אלי בוא נגיד ככה" (שורות 133 - 134). בניגוד לאמירות אלה, בהמשך חקירתו הכחיש כי שימש "איש קש" מטעמו של המשיב וטען כי הייתה לו כוונה לרכוש את החברה וכי בשלב בו העסקה בוטלה השיב את המניות לנאשמת 3 ולא למשיב, משום שהן נלקחו ממנה (שורה 183). ובהמשך: "רכשתי מעליזה אז זה חזר לעליזה" (שורה 188).

המשיב מסר בהודעותיו בנוגע לאישום זה (מיום 22.3.15 ו-23.4.15) כי לאחר שפתח את החברה על שמו, נאמר לו שהיות שהוא בעל עבר פלילי, אם ימשיך להיות בעל החברה היא לא תוכל לקבל רישיון לעסוק בתחום השמירה וזו הסיבה שהבעלות בחברה עברה לאחרים. לדברי המבקשת, טענות המשיב, שלפיהן רק סייע לאנשי הקש במתן יעוץ מקצועי מאחר שהייתה חשובה לו הצלחתם, תוך ניסיון להרחיק עצמו מעסקי החברה, נסתרה בהודעותיהם של האחרים.

6. ב"כ המשיב הסכימו שהוא נהג בנאשמת 8 מנהג בעלים בכל התקופה הרלוונטית (עמוד 18 לפרוטוקול, שורות 24 - 25). לטענתם, המבקשת מנסה ליצור קונסטרוקציה משפטית חדשנית שבמסגרתה, עצם השגת הרישיון לחברה בדרך הנטענת, תוך הסוואת הבעלות של המשיב בנאשמת 8, הופכת את כל הרווחים שהתקבלו מפעילות הלגיטימית של החברה להלבנת הון. לטענתם, כאשר המשיב החל ב-2006 לנהל את חברת השמירה, הדבר היה גלוי וכל גורמי האכיפה ידעו על כך. ההתנהלות של החברות היא התנהלות חוקית של חברות בע"מ, המחזיקות משרדים, הפועלות באופן גלוי, בליווי יועץ משפטי ורו"ח. על כל הכספים שנתקבלו בחברות אלו שולמו מיסים כדין לקופת המדינה, וכאשר פעילות החברה חוקית, ידועה ומוכרת, הנסיון לייחס עבירה של הלבנת הון להכנסות ממנה הוא מרחיק לכת וחוטא למטרת החוק לאיסור הלבנת הון.

לדברי הסנגורים, הלבנת הון צריכה להיות מטרה. על מלבין ההון לרצות להסתיר את מקור הכסף ואת הקשר שלו לבעליו האמיתיים. אין מחלוקת שעבירות מרמה הן עבירות מקור, לפי חוק איסור הלבנת הון. לצורך השלב הזה, יש הסכמה לכך שהמשיב ביקש לרשום אחר כבעלים, כאשר הוא היה הבעלים בפועל. ואולם המעבר מכך, ועד לאמירה שכל הכנסות החברה היו, בשל כך, הון מולבן ורכוש אסור, הוא מעבר מרחיק לכת ובגדר הליכה בשדה לא חרוש. במקרה דנן לא הוסתר מקור הכסף וכולם ידעו שהמשיב נוהג בחברה מנהג בעלים. הוא לא ניסה להסתיר את הכספים בחשבונות בנק עלומים, אלא הפקיד אותם בחשבונות שהוא היה רשום כנהנה בהם. חוק איסור הלבנת הון נועד לטפל בתופעות עברייניות קשות, כגון סמים, אירגוני פשיעה וכו', ולא בעבירות כגון אלה שבאישום הראשון. הטעם היחיד שבגללו בחרה המבקשת לכלול באישום סעיף עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד, שמהווה "עבירת מקור" לעניין חוק איסור הלבנת הון, הוא רצונה לחסל את המשיב כלכלית, ולהביא להרשעתו בעבירה שתאפשר חילוט רכושו.

עוד טוענת ההגנה כי עולה במקרה דנן שאלה כבדת משקל בדבר משמעותו של סיוע שנתן המשיב, כבן זוגה של נאשמת 3, בפיקוח על החברה שבבעלותה (נאשמת 8) בתקופה שהנאשמת, אשתו, הייתה במצב רפואי שהצריך אישפוזים חוזרים ונשנים.

לטענת המשיב, אין זו עובדה מוגמרת שהוא לא יכול היה לקבל רשיון עבור "אור מרום 2006" או עבור נאשמת 9, אילו נרשם כמנהל החברה. נאשמת 8 לא עשתה שימוש בזכותה לערור על ההחלטה שלא לתת לה רשיון וזאת בשל סיבות אישיות ורפואיות של נאשמת 3. בשנת 2006 ההרשעה האחרונה של המשיב הייתה משנת 1999 ויתכן שניתן היה לקבל רשיון. המבקשת מפנה לחקירתו של המשיב שהעיד כי נאמר לו על ידי רו"ח מסויים שלא יוכל לקבל רשיון. הוא לא פנה למשרד המשפטים ואותו רו"ח לא נחקר כלל. חברת אור מרום נרשמה כחברה שמטרתה "לעסוק בכל עיסוק חוקי" ורק לאחר העברת המניות לנאשם 2 החליט זה האחרון לשנות את מטרות החברה ולהוסיף שמירה ונקיון. מעדותה של עו"ד אביבה שביט - סגנית מנהל מחלקת רישוי חוקרים פרטיים ושירותי שמירה במשרד המשפטים - עולה שרשיון ניתן לחברה, לא לאדם ספציפי, ולכן, מסיקה ההגנה, מאחר שוועדת הרישוי מסתמכת על פלט רשם החברות כמעיד על הבעלות בחברה, לא הייתה חובה שמבקש הרשיון יעבוד בפועל בחברה וניתן היה להחליף אדם מסויים והרשיון היה נשאר בתוקף. יותר מכך: המחוקק קבע בחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972 את הסנקציה הפלילית לעובר על הוראות החוק. משלא נקבעה סנקציה פלילית בצד הגשת בקשה לרשיון על ידי מי שאינו הבעלים או המנהל של התאגיד מבקש הרשיון, יש בכך כדי ללמד באופן פוזיטיבי שהמחוקק לא ראה בכך עבירה פלילית. מכך יש להסיק שתי מסקנות: האחת - שגם אם טענות המבקשת כלפי המשיב נכונות, הוא צפוי, לכל היותר, לביטול רשיון התאגיד שנתנה וועדת הרישוי; השניה - טענת המבקשת כאשר החליטה, בגין מעשה זה, להאשים את המשיב ברישום כוזב במסמכי תאגיד והדבר נעשה, כאמור לעיל, רק כדי להכניס את המשיב לגדרו של חוק איסור הלבנת הון.

לדברי ההגנה, המבקשת טענה שנאשם 4 העיד שהמשיב פנה אליו והשניים ערכו חוזה שממנו עלה שנאשמת 8 נמכרה לנאשם 4. ואולם, מהודעת רז שמוש מיום 10.3.15 עולה כי דווקא הוא זה שהציע למשיב לרכוש ממנו את החברה וכי כעבור תקופת למידה, שבה בחן את פעילות החברה, החליט שלא להשלים את העסקה ולא העביר למשיב את התשלום שעליו סוכם. בתקופה הרלוונטית היה נסיון אמיתי למכור את נאשמת 8 לנאשם 4 ונאשם 4 אף פנה לפקידי הבנק במקום שבו התנהל חשבון הבנק של נאשמת 4 והמציא מסמכים רלוונטיים. הוא הקים חברה בשם "ב. אור בטחון" באותה תקופה, והגיש בקשה לרשיון לתאגיד זה, כאשר הכוונה הייתה להעביר את פעילות נאשמת 8 לחברה שהקים. אלה מלמדים שאין ממש בטענת המבקשת כי הרישום על שם נאשם 4 לא היה אמיתי. ההגנה מפנה בעניין זה גם למסמכים שצורפו להודעת פקידי הבנק, שמלמדים כי בפגישה שקיים נאשם 4 ביום 2.12.09 הוא הציג לפקידה רונית ושדי מסמכים, שהוצגו לגלי גלר בחקירתה, ובהם מאזנים מבוקרים של החברה לשנים 2008, 2009, צפי הכנסות, סוגי הלקוחות ועוד. לדברי המשיב, מסמכי הבנק מעידים שבפני הבנק הוצגו העובדות לאשורן והבנק ידע שנאשם 4 הפך לבעלים של נאשמת 8. אשר לטענת של שלי גולן שנאשם 4 לא ניהל את נאשמת 8, קיים בידי ההגנה תיעוד של תכתובות בינה לבין נאשם 4, שממנו עולה שנאשם 4 קיים ושיבות צוות, קיבל עידכונים בעניני כספים ועוד.

טענה מרכזית נוספת של ההגנה בנושא הבעלות של המשיב בנאשמות 8 ו-9 היא שרוב בעלי החברות הלקוחות של הנאשמות 8 ו-9 ועובדיהן דווקא העידו כי המשיב לא פנה אליהם בשם הנאשמות הללו. חלקם לא שמעו מעולם את שמו של המשיב ואף לא זיהו את צילומו, שהוצג להם. המשיב ביקש, לאחר הדיון ביום 11.5.15 שבו נשמעו באריכות

טיעוני הצדדים בנושא הראיות לכאורה, להשלים את הטיעון. בדיון ביום 10.6.15, שהוקדש להשלמת הטיעון, חלק ניכר מטיעוני המשיב הוקדש להפניה להודעות אותם קבלנים/לקוחות שהעידו שהמשיב לא פנה אליהם והם לא הכירו אותו בכלל, או כבעלים של נאשמות 8 או 9.

לטענת המשיב, אין דבר בראיות שמבסס את טענת המבקשת בנוגע לתקופה שבין מאי 2014 עד פברואר 2015, בנוגע לנאשמת 9. אין דבר המלמד על קשר של המשיב לבעלות, לניהול או לשליטה בנאשמת 9. זו חברה חדשה, שהוקמה על ידי נאשם 5, כשהפעילות העסקית של נאשמת 8 הועברה בהסכם לנאשמת 9 וניתנה תמורה בעדה. כל מה שניתן לראות זה שהמשיב נתן ערבות מטעמו לנאשמת 9, וזאת על בסיס היכרותו רבת השנים עם נאשם 5, וכי עובדיה של נאשמת 8 הפכו להיות עובדיה של נאשמת 9, וזאת - מתוך דאגה להעסקתם ופרנסתם.

7. משיבים ב"כ המבקשת, לעניין טענת המשיב שמדובר בקונסטרוקציה משפטית חדשנית, כי לא היא: בע"פ 2333/07 **תענך נ' מדינת ישראל** [12.7.10] (**עניין תענך**) התייחס בית המשפט העליון לכך שמבחינה היסטורית, עבירות הלבנת הון נועדו להלחם בפשיעה חמורה, אך הרציונל של החוק חל על כל העבירות שבתוספת הראשונה לחוק (עבירות המקור):

"חוק איסור הלבנת הון נחקק מתוך הכרה בדרכים הרבות והמגוונות שבהן מתבצעות עבירות של הלבנת הון. הסכנה החברתית הטמונה בעבירות אלה היא רבה וחמורה, כאשר המאבק בתופעה של הלבנת הון מהווה אמצעי למאבק בעבריינות ובפשיעה [ראו: דברי ההסבר להצעת החוק, בעמודים 420-421; בש"פ 10157/03 **איסקוב נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 1.12.03); **עניין שם טוב**, פסקה 23 לפסק דינו של המשנה לנשיא מ' חשין, בעמודים 412-413]. ודוק - הגם שהעבירות הניצבות בבסיס המהלך שהוביל לחקיקתו של חוק איסור הלבנת הון הינן עבירות חמורות ביותר הקשורות במישרין להתגברותה של תופעת הפשיעה המאורגנת, כגון עבירות הקשורות לסחר בסמים, זנות, סחר בנשק, הימורים וכדומה, הרי שהרציונאל האמור חל ביחס לכל העבירות הכלולות בתוספת הראשונה לחוק, שכל אחת מהן עשויה להפיק לעבריין שביצע אותן פירות אסורים שלא ניתן להשלים עם הטמעתם במערכת הפיננסית או במערכות "כשרות" אחרות, באופן שיאפשר לעבריין את המשך ביצוען של עבירות או למצער, הנאה מפירות אלו"

(פסקה 233 לפסק הדין).

מעבר לכך, המבקשת טוענת שהבעלות בחברת השמירה היא התשתית למיוחס למשיב באישומים אחרים בכתב האישום, שעניינם סחיטה באיומים ואיומים, כך שיש קשר עמוק בין עבירות המרמה לבין עבירות הסחיטה באיומים - הן אלה שבכתב האישום הזה, הן אלה שבהן הורשע, תוך שמוש בפלטפורמה של חברת השמירה ב**תיק הקודם**. ההפניה למעשים בתיק הקודם היא לצורך עמידה על חומרת המרמה, שבלעדיה, לא יכול היה לבצע את המעשים מושא האישומים האחרים בתיק זה.

עוד מוסיפה המבקשת, במענה לטענה שכוונת המשיב הייתה לרמות, אך לא להלבין הון, לדברים שנקבעו ב**עניין תענך** בנושא תחולת הלכת הצפיות לגבי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון (פסקאות 235 - 239).

8. הכרעתי בנוגע לאישום הראשון היא **שיש ראיות לכאורה בנוגע לביצוע העבירות המיוחסות למשיב**. המשיב הסכים לכך שקיימות ראיות לכאורה לעובדה שהוא נהג מנהג בעלים בנאשמת 8. גם אלמלא הסכים לכך, קיימות ראיות

למכביר בענין זה ולכך שנאשמים 2 עד 4 היו אנשי קש (או לפחות לא היו הבעלים של החברות). בניגוד לטענתו, יש גם ראיות ברורות כי היה הבעלים של נאשמת 9, שהייתה המשך ישיר של נאשמת 8 וכי נאשם 5 היה איש קש (בין היתר - הודעות שלי גולן, הודעת נאשם 2, הודעות פקידי הבנק, ועוד, כמפורט לעיל וכפי שעוד יפורט באישום הבא). בנושא זה, העובדה שהיו לקוחות שלא הכירו אותו אינה מעלה ואינה מורידה, ולא על הודעות הלקוחות אני נסמכת. קיימות ראיות לכך שנאשמת 3 לא הייתה בפועל הבעלים של איזה מהחברות (ולכן אין גם מקום לדון בטענה שהעלה המשיב, שלפיה הוא רק סייע לאשתו שהייתה במצב רפואי שלא איפשר לה לנהל את החברות). קיימות ראיות רבות לכך שעשה מעשי הסתרה שונים, כדי לטשטש את עובדת היותו הבעלים של החברות. קיימות ראיות לכך שהסיבה להסתרה הייתה הרצון לקבל רשיון לחברת השמירה, רשיון שאותו לא היה מקבל (או כך לפחות סבר) אילו נודע לגורמים המוסמכים שהוא הבעלים של החברה. בשלב זה, איני סבורה שיש צורך להכנס לשאלה האם יכול היה לקבל את הרשיון עבור הנאשמות גם אילו נודע שהוא הבעלים. כאמור - יש ראיות לכך שהוא חשב שלא, ועל כן נהג בדרכי מרמה, ויש בסיס מספיק בראיות לשלב הזה למסקנה שאכן לא היה מקבל רשיון בשל עברו הפלילי. אוסיף כי בעבירה של קבלת דבר במרמה, יתכנו מצבים שבהם יהיה קיים ספק לגבי בלעדיותם של מצגי השווא בהעברת ה"דבר" מהמרומה למקרה, אך לא יהיה בכך כדי לשלול את הרשעת האחרון בעבירה, ובלבד שלמצגים הנ"ל היה תפקיד ניכר בהערכת המצב של המרומה. יש ראיות לכך שעשה רישומים כוזבים במסמכי החברות הנאשמות 8 ו-9 כדי להסתיר את בעלותו בהן. יש, כאמור, ראיות לביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. מכאן שנעברו, לכאורה, עבירות מקור לפי חוק איסור הלבנת הון (לפי סעיף 11 לתוספת הראשונה - עבירות לפי סימן ו' לפרק י"א של חלק ב' לחוק העונשין, למעט עבירות לפי סעיפים 416, 417 ו-432). על פני הדברים נראה שהראיות שמוכיחות את רצונו של המשיב להסתיר את הקשר שלו לחברות, משמשות כראיות נסיבתיות גם להוכחת היסוד הנפשי הנדרש בעבירת הלבנת ההון. כזכור, כאשר מחשבה פלילית מסוג "מטרה" נדרשת בעבירה התנהגותית, כגון זו הקבועה בסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, אין המדובר ביסוד הנפשי של "כוונה" כהגדרתה בחלק הכללי של חוק העונשין, אלא מדובר ברצון או בשאיפה להשיג יעד מסוים, מעבר לנדרש ביסוד העובדתי של העבירה. מטרה כאמור ניתן להוכיח באמצעות ראיות, בין אם ישירות ובין אם נסיבתיות, שמהן ניתן להסיק את דבר קיומה (**עניין תענך**, פסקה 239). אציין שהצדדים לא העמיקו טיעוניהם בנושא עבירות המס. ההגנה טענה בכלליות שהחברות שילמו מס כדין והמבקשת הגישה חומר ראיות שממנו עולה שבוצעו עבירות מס (בעיקר הודעות שלי גולן), אך מאחר שלא הרחיבו, ומאחר שלטעמי דבר זה לא ישנה את התמונה בשלב זה, לא אקבע דבר בנושא זה.

9. אישום שני

אישום זה מיוחס למשיב ביחד עם נאשמים 6, 7 ו-9.

עובדות

בני בוחניק הוא קבלן בניין ומנהל פרויקטים בחברת "בית האחים בן בן נעים" [באישום זה - **החברה**]. **יגאל ביטון** הוא חתנו של בני והיה בזמנים הרלוונטים מנכ"ל החברה. ביום 1.12.14 החלה החברה בבניית פרויקט תחנת דלק בצומת סגולה בפתח תקווה [**האתר**]. ביום 4.12.14, לאחר שהחלה העבודה באתר, טילפן **שמעון זיגזג**, מנהל העבודה באתר, ליגאל ועידכן אותו שהגיע מישהו המציע שירותי שמירה. יגאל ביקש משמעון שיגיד לאותו אדם להגיע אליו למשרד על מנת לנהל מו"מ.

ביום 6.12.14 פגש בני במירן ביתן, הידועה בכינוי מרלן/מדלן [מרלן], באירוע שבו נכחו שניהם. מרלן שימשה כמנכ"ל חברת השמירה "מוקד אריק ש. 2012 בע"מ", המספקת שירותי שמירה לאתרי בנייה. בני סיפר לה כי הוא זקוק לשירותי שמירה באתר באופן מיידי, ומרלן הציעה כי תשלח שומר לאתר כבר למחרת היום.

ב-7.12.14 בשעות הבוקר עידכן בני את יגאל כי מצא חברה שתספק שירותי שמירה באתר. בסמוך לאחר מכן, צילצלה נציגת נאשמת 9 (חברת ש.ק.ד.) ליגאל וביקשה לשלוח לו חוזה למתן שירותי שמירה. יגאל, שלא ידע אם זו החברה שאיתה סיכם בני כי תספק לו שירותי שמירה, אמר לה שתשלח לו חוזה לבדיקה. באותו יום, בשעה 14:00 לערך, הגיעו לאתר שני אנשים ושמעון אמר להם שקיים הסכם עם חברת שמירה אחרת ואין עוד צורך בשירותי שמירה באתר. במועד זה קשר המשיב עם נאשמים 6, 7 ו-9 קשר לפשע, שמטרתו להביא להפסקת שירותי השמירה באתר על ידי מרלן והעסקת נאשמת 9 במקום, באמצעות סחיטה באיומים. בשעה 14:30 לערך, צלצל פלוני אל מכשיר הטלפון הנייד הפרטי של מרלן, שאינו משמש לצרכי עבודה, והבהיר לה שאינה צריכה לשלוח שומר לאתר, שכן לא תקבל כסף עבור השמירה. לאחר שמרלן וידאה עם בני כי היא זו המספקת שירותי שמירה לאתר, היא שלחה למקום שומר.

ביום 8.12.14, הגיעה מרלן למשרדו של יגאל וחתמה על חוזה לשירותי שמירה באתר תמורת ₪ 6,000 לחודש ובאותו ערב הגיע לאתר שומר מטעם מרלן.

באחד הערבים שבהם שמר השומר באתר, הגיע כלי רכב נהוג בידי "אחר", שבחן אם יש שומר באתר ונסע מהמקום. לאחר מספר דקות הגיע המשיב לאתר ושאל את השומר באיזה חברה הוא עובד ומשנענה כי הוא עובד עבור מרלן, נסע מהמקום. לאחר מכן, חזר "האחר" לאתר ושאל את השומר למעשיו. בתגובה, נתן השומר ל"אחר" לשוחח עם הממונה עליו מטעם מרלן. במהלך השיחה אמר "האחר" לממונה על השומר כי הוא עובד עם נאשם 7 (אברהם בבאי).

בימים שלאחר חתימת החוזה, טלפנה נציגת נאשמת 9 ליגאל לשאול בנוגע לחתימה על החוזה. יגאל עידכן אותה כי באתר פועלת חברת שמירה אחרת. נציגת נאשמת 9 טענה כי השומר באתר הוא שומר מטעם, זאת למרות שלא נחתם כל חוזה לאספקת שירותי שמירה בין החברה לנאשמת 9 ולמרות שהמשיב ו"האחר" ידעו כי השומר בשטח הוא שומר מטעם מרלן ולא מטעם נאשמת 9. כעבור יום או יומיים הגיע יגאל לאתר וראה את השומר. הוא שאל אותו מטעם מי הוא עובד והשומר השיב כי הוא עובד מטעם מרלן.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, ביום 10.12.14 לערך, צלצל המשיב ליגאל וטען, על אף שידע שטענתו אינה נכונה, כי שומרי נאשמת 9 שומרים באתר וכי השומר במקום הוא שומר מטעמו. משהתקשקש יגאל כי השומר הוא מטעמה של מרלן, התקשקש המשיב כי השומר אינו יודע עבור מי הוא עובד, ובפועל הוא עובד של נאשמת 9. המשיב אמר את הדברים על מנת להטיל אימה על יגאל, לגרום לו להפסיק את ההתקשרות עם מרלן ולהתקשר עם נאשמת 9.

בעקבות ההתנהלות המתוארת לעיל, התקשר יגאל למרלן ביום 18.12.14 בשעה 11:12 ואמר לה כי הוא מבקש לבטל את חוזה השמירה באתר, משום שבכוונתו לחתום על חוזה עם נאשמת 9, שכן "אינו מעוניין בבלאגן".

משביקשה מרלן להיפגש עם יגאל על מנת לשוחח עמו, אמר לה יגאל ש"זה גדול עליה". במקביל לביטול החוזה עם מרלן, ובעקבות ההתנהלות המוזכרת לעיל, נאלץ יגאל לחתום על חוזה חדש לאספקת שירותי שמירה עם נאשמת 9. מרלן התקשרה לבני וזה אמר לה כי לפי החוזה היא זו שמספקת את שירותי השמירה באתר. על מנת ללבן את העניין, התקשרה מרלן למשיב בשעה 19:16 לערך, והסבירה לו כי היא זו המספקת שירותי שמירה באתר. המשיב טען בכזב כי הוא מספק עבודות עפר באתר ונאשמת 9 מספקת שירותי שמירה באתר לכלים שנשארים. כן טען כי גורם כלשהו בחברה אישר שנאשמת 9 היא המספקת שירותי שמירה והוא רק דואג לאינטרסים של חברו הטוב, נאשם 6 (משה בן ישי).

ביום 24.12.14 בשעות הבוקר, לאחר שבמהלך סוף השבוע ביקר יגאל באתר והבחין כי אין כל שומר מטעם נאשמת 9 במקום, ולאחר שבני התעקש כי מרלן היא זו שמספקת את שירותי שמירה, שלח יגאל הודעה לנאשמת 9 שלפיה הוא מבקש לבטל את החוזה עמה. בשעה 14:00 לערך, הגיעו נאשמים 6 ו-7 לאתר ואמרו לבני, ששהה במקום, כי השומר ששומר במקום הוא שומר שלהם. נאשם 6 אף הציג עצמו כמי שמתקשר לשומר ומוודא עמו כי הוא עובד שלהם, אולם בפועל לא טילפן לשומר. בני ביקש ממרלן להגיע לאתר להסדיר את העניין. בשעה 14:31 לערך, העביר בני למרלן את מכשיר הטלפון הנייד שלו על מנת שתשוחח עם נאשם 7, שאיים עליה והודיע לה שבאתר שומר אדם מטעמו. בשיחה עם נאשם 6 הוא טען בפניה כי בני לידו ועבודת השמירה נתונה לנאשמת 9. כשהגיעה מרלן לאתר בשעה 15:30 לערך, לבקשת בני ובעקבות שיחות הטלפון המוזכרות, כבר עזבו נאשמים 6 ו-7 את המקום.

בגין מעשים אלה יוחסו למשיב עבירות **קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים**.

10. הראיות שהציגה המבקשת לעניין זה הן כדלקמן:

ב"כ המבקשת הזכירה כי הראיות לכאורה באישום זה מתבססות גם על האמור באישום הראשון, שלפיו בעת קרות האירועים נשוא האישום היה המשיב הבעלים האמיתי של נאשמת 9 והאינטרסים שלו ושל החברה הם אותם אינטרסים.

השתלשלות העניינים מתוארת בהודעת בני בוחניק מיום 4.1.15, שם מתוארת ההתקשרות עם החברה של מרלן. בראיות כלול גם חוזה ההעסקה שנחתם בין החברות. שמעון זיגזג בהודעה מיום 6.1.15 תמך את חלקי האישום הקשורים בהתנהלות מולו.

בהודעתו של יגאל ביטון מיום 4.1.15 (שורה 34 ואילך) הוא תיאר את השתלשלות העניינים. לדבריו, הוא שוחח עם המשיב, שהתעקש שהשומר במקום שלו. הוא תיאר כי בשל הלחץ שהפעיל המשיב הפסיק את ההתקשרות עם מרלן: "...יום לאחר מכן, החלטתי ללכת עם שקד בסוף כי אני הבנתי שהבדואי ששומר שם הוא של שקד ואז התקשרתי למרלן ואמרתי שאני לא רוצה את כל השגעת ואני רוצה להפסיק ההתקשרות אתם. אמרת לה שיש בלגן כי לא היה לי כוח להתעסק עם הסיפור הזה ושתרד ממני. רציתי לנפנף אותה ואמרתי לה שזה גדול עליה. מה שאני רציתי זה להפסיק את כל השגעת הזאת עם הטלפונים של כולם..." (שורות 48 - 52). ואולם, מאחר שיגאל הגיע לאתר ולא היה שם שומר בכלל, הוא הפסיק את ההתקשרות עם נאשמת 9, כפי שעולה מהפקס ששלח לנאשמת 9 בדבר הפסקת

ההתקשרות. גם בהודעתו מיום 13.1.15 ציין יגאל כי דיבר בטלפון עם המשיב בעניין חברת השמירה ואישר לחוקר שמי שלחץ אותו בעניין החלפת חברת השמירה הוא המשיב: "אני בתת מודע שלי מכיר את התופעה והגיע. מי שדברתי איתו זה גנגינה הוא דיבר איתי על שקד ומבחינתי כן שקד זה גנגינה" (שורות 110 - 111).

ראיה מרכזית היא הודעתה של מרלן, מיום 1.1.15. היא העידה ששוחחה עם יגאל שהודיע לה כי עקב מעשי המשיב הוא מבקש לבטל את החוזה עמה ולחתום על חוזה עם נאשמת 9.

תיאור זה נתמך בתמליל שיחה ביניהם מיום 1.1.15 (מסמך 10), שם אישר יגאל שהסיבה לרצונו להפסיק את חוזה ההתקשרות ביניהם היא המשיב. תחילה, לשאלתה של מרלן מדוע הוא רוצה להפסיק את השירות דרכה, משיב יגאל "בלגן". מרלן נשמעת אומרת ליגאל שאולי אפשר לפתור את הבלגן הזה, "כי זה לא הולך ככה" ואז היא שואלת את יגאל: "מי הבן אדם שם אתה יכול לסדר שם פגישה שלושתנו אני פשוט רוצה לדעת מה זה הדבר הזה גנגינה שם אחראי נכון". יגאל אישר זאת ובהמשך אמר: "אני ניסיתי אמרתי גם בהתחלה אמרתי לכן בהתחלה קחו תשברו את הראש אתם לא רציתי להסתבך". אחר כך, בתשובה למרלן, שאמרה שתבדוק דבר מה ותחזור אליו, אמר: "תחזרי אבל אני מעדיף שלא כמו לא לא יודע לא להעיר יותר מדי לא לעשות בלגן פשוט אני התייאשתי כבר אתמול" וכן "זה יהיה גדול עלייך, זה גדול עלייך". בהמשך נשמעת מרלן אומרת: "...אני רק רוצה לשמוע אני חייבת להבין מה זה התופעה הזאת של הגנגינה אני חייבת להבין את זה... אני אומרת לך זה כבר מזמן לא עובד ככה פעם מזמן זה היה באמת בקטע של כוחניות זה היה השטח שלי אבל זה מזמן נגמר זה כבר מזמן נגמר והתופעה של גנגינה היא מוכרת בכל השוק...". מרלן העידה שיגאל נשמע מפוחד ואמר לה כי זה גדול עליה וכל המלחמות האלה לא מתאימות לו והוא יתן למשיב את האיזור שלו.

ממזכר שיחה עמה מיום 6.1.15 ומדיסק הקלטת השיחה עולה כי מרלן הביעה פחד מהמשיב וחרטה על כך שהתלוננה נגדו. חשש זה עולה גם במזכר שיחה עמה מיום 23.2.15, שם שמעה מרלן שהמשיב נעצר והביעה חשש שידע שהתלוננה עליו ויפגע בה. המבקשת מפנה גם להודעות טקסט בין מרלן למשיב מיום 21.12.14, שבהן מרלן ביקשה מהמשיב שלא יתקרב לאתר בסגולה.

אריק ששון, בעליה של חברת השמירה "מוקד אריק ש. 2012 בע"מ" העיד ביום 13.1.15 כי שמע ממרלן על אודות האירוע של החלפת החברה שלו בנאשמת 9, ואמר למרלן לפנות למשטרה (שורות 15 - 17). הוא ציין שהוא עצמו אינו מכיר את המשיב ומעולם לא עבד עמו.

על חששה של מרלן ניתן ללמוד גם מכך שעל פי דבריה, כאשר הגיעה לאתר ביום 24.12.14, על פי בקשתו של בני, כדי לפגוש בנאשמים 6 ו-7, עשתה זאת ברכב שכור ולא עם כלי הרכב של החברה, שבו השתמשה בדרך כלל. בהודעתה מיום 1.1.15 היא העידה: "הגעתי עם רכב מושכר שהוא לא רכב חברה. זה רכב שאני משתמשת בו בד"כ. לא רציתי לנסוע עם הרכב שלי של החברה כי לא רציתי שידעו שאני משתמשת ברכב הזה. חשבתי שאו בבאי או יוסי גנגינה יהיו באתר שאגיע ופחדתי ולכן לא באתי עם הרכב..." (שורות 115 - 117).

מתמליל שיחה בין מרלן למשיב מיום 1.1.15 (מסמך 9) עולה טענת המשיב כי הוא ביצע את עבודות העפר באתר ולכן הציב שומר מטעם נאשמת 9, על מנת לשמור על הכלים שלו. עוד טען המשיב באותה שיחה כי לחבר שלו יש חברת שמירה ויש לו אינטרס שחבר שלו ישמור במקום. מרלן העידה כי לאחר שיחתה עם המשיב חששה שהוא יגרום נזק לאתר. לטענת המאשימה ניתן ללמוד על החשש של מרלן מהמשיב מכך שהודיעה לו בשיחה זו, שיש לה שיחות מוקלטות עם יגאל, וגם תכתובת וואטסאפ.

בהודעת יגאל ביטון מיום 13.1.15 (החל בשורה 110) הוא סתר את טענת המשיב בפני מרלן שלפיה הוא מבצע עבודות עפר באתר ושומר על הכלים שלו. גם הודעת שלמה כהן מיום 4.2.15, בעל חברה לעבודות עפר שעבד באתר, תומכת בגרסת יגאל, שלפיה הכלים של המשיב כלל לא היו שם והמשיב לא ביצע שם כל עבודה, ומשכך - לא היה זקוק לשמירה על הכלים באתר. מהודעתו של שמעון זיגג מיום 6.1.15 עולה כי השומר שהוצב באתר מסר לו כי הוא עובד בחברה של מרלן.

המבקשת הפנתה גם לשיחה מהאזנת סתר 2014-133579 מיום 24.12.14 שעה 16:30 בין מרלן לנאשם 6 (אשר תמלול ממנה נמצא בין הראיות שהוגשו), שהתקש כי מדובר באתר שלו, כי יש לו הזמנת עבודה וכי המשיב לא קשור לשמירה, אלא עובד בעבודות עפר.

מהודעתו מיום 6.1.15 של אברהם אלנבארי, השומר באתר, עולה כי עבד עבור חברת השמירה של מרלן, והוא הכיר את חברת השמירה של המשיב, שכן עבד בה בעבר. הוא העיד על שיחת טלפון שקיבל מבני בוחניק, ששאל אותו מטעם מי הוא עובד והוא השיב כי הוא עובד של מרלן. עוד עולה מהודעתו כי הוא הכיר את המשיב מאז שהיה ילד. בסוף הודעתו הביע פחד מהמשיב ומבקש מהחוקר שלא ירשום מה שנאמר שכן הוא בעל משפחה וילדים "אני רוצה להגיד לך ואל תרשום את זה אני פוחד מיוסי ומהחברים שלו ואני לא רוצה בלאגן ממנו בעתיד ולכן מה שאמרתי לך אני לא רוצה שתירשום כי אני פוחד יש לי משפחה וילדים ובגלל זה אני לא רוצה שתירשום את מה שאמרתי לך ולא ישה בחדר..." (שורות 139 - 141). בדו"ח התשאול שלו מיום 6.1.15 שנערך על ידי רנ"ג איתן שיינמן ממחלק פשעים ימ"ר מרכז (מסומן 19 בסעיף 3) הוא תיאר פחד מהמשיב, שהגיע לאתר כדי לברר מי שומר בו. הוא ציין כי אינו מעוניין להגיע להעיד נגדו בבית המשפט: "...בשלב זה העד אמר כי הוא מפחד שיהיו לו בלגנים עם יוסי גנגינה וכי הוא פוחד ולכן לא רוצה שנרשום את מה שיש לו להגיד, ואמר אני מפחד מיוסי גנגינה ומהחברים שלו...". הודעתו של איברהם מקבלת חיזוק מסויים מהודעתו של תייסר טלאלקה מיום 8.1.15, המתאר שהביא את איברהם לעבוד בחברה של מרלן וכי נאמר לו על ידי איברהם שלמקום הגיע אדם על מנת לברר באשר לעבודתו של איברהם.

המשיב בהודעותיו מיום 22.2.15 (שורות 219 - 297) ומיום 26.3.15 (שורות 182 - 263) הכחיש כי איים על מרלן והכחיש כי סחט מישהו. הוא טען כי כלי העבודה שלו חנה במקום ולכן הפקיד שמירה מטעם נאשמת 9. הוא הכחיש היכרות עם יגאל וטען כי זה לגיטימי שינסה לעזור לנאשמת 9 בצורה חוקית: "לגיטימי שאני אפרגן לחבר שלי" ו"אני רואה את זה כסוג של פירגון ולא התערבות". הוא אישר כי מכר את איברהם השומר ואת משפחתו ומכנה אותם "בדואים שקרנים".

11. הסניגורים טענו שהעובדה כי הנאשם גבוה, רחב כתפיים ובעל קול חזק, פועלת לחובתו. לדבריהם - יש מי

שיאמר שהוא נראה מפחיד, ויתכן גם שהיה מי שחשש ממנו, אך זאת ללא כל בסיס. למשיב יש אמנם עבר פלילי. הוא ביצע עבירות כשהיה קטין, אך לא נשא בשל כך בעונש מאסר כלשהו. לאחר מכן החליט לעבוד בצורה לגיטימית, תחילה בחברת שמירה ולאחר מכן בחברה לעבודות עפר, ואין כל קשר בינו לבין העבירות המיוחסות לו.

לגבי אישום 2 נטען כי העובדות אינן מגלות עבירה, שכן אין איום מפורש או מרומז, אלא יש תיאור של תחרות עסקית, שתי חברות שרוצות לעבוד ולשמור באותו אתר. שתי החברות דיברו ביניהן ללא איום. מרלן העידה ששמעה על המשיב, ולכן חששה מהשיחה עמו, ויתכן שהחשש שלה ושל אחרים נבע גם מצורת החקירה של המשטרה. מרלן טענה בהודעתה מיום 1.1.15 (שורות 86 - 90) שעקשנותו של המשיב וידיעתה במי מדובר גרמו לה לפחד מהסיטואציה. דברים אלה אינם אמינים כלל. ראשית - התנהלותה של מרלן בשיחה אינה עולה בקנה אחד עם חשש כלשהו; שנית - אפילו הייתה מצד המשיב עקשנות (שאינה עולה מהשיחה), הרי שלא ניתן לראות בכך משום איום. העובדה שמרלן חששה מהמשיב משום שידעה, לדבריה, במי מדובר - אין בכך כדי ללמד על עבירת איומים כלשהי. מהתמליל ומקלטת השיחה עולה שהשיחה הייתה שיחה רגילה, ואף מרלן אף הציעה למשיב לעבוד יחד. הקשבה לשיחה מלמדת שלא הופעל כל לחץ בשיחה, לא הושמע כל איום.

הודעתו של יגאל ביטון מיום 13.1.15 (שורות 14 - 15) מחזקת דווקא את גרסת המשיב כי האינטרס שלו היה לסייע לחבר. המשיב ציין שהוא עצמו עוסק בעבודות עפר והוא מבקש לסייע לנאשמת 9. כך מסר המשיב גם למרלן בשיחה המוקלטת ביניהם. האזנת הסתר 2014-133579 מיום 24.12.14 בין מרלן לנאשם 6 מלמדת שנאשם 6 אמר במפורש שהמשיב קשור לעבודות העפר ולא לשמירה. אילו התכוון המשיב, או מי מהנאשמים, לנקוט איומים, יש להניח שדווקא היו משתמשים בשמו של המשיב, ולא מציינים שאין קשר בינו לבין השמירה.

גם הטענה שהאיומים הושמעו כלפי יגאל אינה נכונה, משום שיגאל לא איום. המשיב התעקש שהשומר אינו יודע עבור מי הוא עובד, כשבפועל הוא עבד עבור נאשמת 9. הדברים האלה לא נאמרו על ידי המשיב על מנת להטיל אימה על יגאל ועצם ההתעקשות על העובדות אינה מטילה אימה. יגאל תיאר ששיקוליו בהחלפת חברת השמירה היו ענייניים לגמרי והוא העדיף את נאשמת 9 משום שגבתה סכום נמוך יותר (הודעה מיום 4.1.15, שורה 53 והודעה מיום 13.1.15, שורה 90). הוא ציין שביטל את ההסכם עם נאשמת 9 כי לא היה שומר במקום וגם ציין שאילו חש מאויים, לא היה מפסיק את עבודתה של נאשמת 9 כעבור 4 ימים (הודעת יגאל ביטון מיום 13.1.15, שורה 122). אשר לביטול העסקתה של חברת השמירה של מרלן, הרי שבניגוד לטענה בכתב האישום שהדבר נעשה בשל איומים עליו מצד המשיב, הוא העיד שעשה זאת משום שנאמר לו ש"השומר מסטול והוא לא מבין שהוא שומר של ש.ק.ד מהיום הראשון, לאחר השיחה חשבתי שמרלן עבדה עלי והשומר לא שלה בכלל ואז החלטתי לבטל את החוזה עם מרלן ולחתום עם ש.ק.ד" (הודעה מיום 4.1.15, שורות 45 - 47).

מסעיף 141 לכתב האישום עולה שנאשמת 9 שמרה באתר יום או יומיים וגם לא קיבלו שכר. לא הגיוני, לטענת ההגנה, שהמשיב, "הסחטן הגדול", לא קיבל שכר ובכל זאת לא כפה את עצמו להמשיך את השמירה. הטענה שלפיה החוזה עם מרלן בוטל ונקשר תחתיו חוזה עם נאשמת 9, והכל בשל איומי המשיב, אינה נכונה, שהרי החוזה עם מרלן לא בוטל, והיא שמרה ושומרת באתר עד היום.

עוד הוסיפה ההגנה שאין טענה שהמשיב פנה פעם נוספת או שהוא קיבל שכר כלשהו. אם פחדו מהמשיב, כיצד ביטלו את החוזה איתו בהינף יד? מרלן אמנם העידה שבשיחה שהיא ניהלה עם יגאל הוא נשמע מפוחד, אך זו סברה ואין לכך משקל ובסיס. כל השיחות היו רגילות ולא ניתן לחוש בהן בנימה של איום שהייתה מצד המשיב כלפי מישוה.

12. הכרעתי לגבי אישום זה היא **שקיימות ראיות לכאורה להוכחתו**. החשש של הנוגעים בדבר מפני המשיב והעובדה שחשש זה הוביל אותם לפעול בדרכים, שאחרת לא היו פועלים בהן, עולה מתוך הראיות.

חשוב לזכור כי עבירת הסחיטה באיומים היא עבירה בעלת אופי מיוחד. כפי שנאמר בבש"פ 4329/11 **מדינת ישראל נ' חג'ג'** [16.6.11] **[עניין חג'ג']**:

"נפסק כבר כי 'אין לבדוק את קיומה או אי קיומה של עבירת סחיטה באיומים על פי מבחנים טכניים, כאילו מדובר בדרישת הכתב על פי סעיף 8 לחוק המקרקעין. לא ניתן לצפות כי הסוכט באיומים יכריז בפני המאויים על כוונתו לעבור עבירה זו' (וראו: ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010); בבש"פ 8851/10 טריגר נ' מדינת ישראל (6.12.2010)). יש לבחון את אמירותיו של המאיים במבחן המשולש - מי אמר? מה אמר? ומדוע אמר? עולה לכאורה שאמירותיהם של המשיבים לחייב, כמו גם הדברים שהשמיעו לאחרים, נאמרו על מנת לטעת פחד בליבו, נטיעה שסופה להצמיח את תשלום החוב. בענייננו, אף אם לא התקיימה בבירור 'המשוואה האיומית', במסגרתה מוזהר החייב: 'אם לא תעשה 'X' יאונה לך 'Y'', עדיין יש מקום ללמוד מהקשר הנסיבות על האיום שיצרו המשיבים כלפי החייב. ודוק, מצויים אנו בשלב בחינתן של ראיות לכאורה, ולא בשלב של הוכחת האשמה מעל לספק סביר". [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ].

בעניין זה, לא למותר לצטט מתוך גזר הדין של כב' השופטת בוסתן ב**תיק הקודם** שבו הורשע המשיב, בפסקה 9 לגזר הדין:

"הסדר הטיעון גובש לאחר שנשמעו מספר עדים ובית המשפט יכול היה להתרשם מאי הנוחות שהייתה מנת חלקם של העדים שעמדו על דוכן העדים, שעה (ש)ניסו, מצד אחד להעיד אמת, ומהצד השני לעשות שימוש במילים מרוככות, על מנת שלא יבולע להם".

במקרה שלפנינו, מכלול הראיות, ובפרט שיחות שהוקלטו בזמן אמת, כשצד אחד של השיחה כנראה לא היה מודע להיותו מוקלט, מלמד על ביצוע, לכאורה, של העבירות שבאישום זה.

13. אישום שלישי

אישום זה מיוחס למשיב בלבד.

עובדות:

עובר ליום 27.6.13 ובסמוך לכך עבד **רועי שמואלביץ** בחברת "אבידר", המספקת שירותים שונים לעיריית פתח תקווה. במסגרת תפקידו, הוא עבד כסיר סמוי בעיריית פתח תקווה והיה עליו לתעד באמצעות מצלמה מקרים של שפיכת פסולת חול ברחבי פתח תקווה, בניגוד לחוק. במועד שאינו ידוע למאשימה, הגיע רועי לאתר בנייה ברחוב רבקה גובר בעיר והחל לתעד במצלמתו את המשאיות הנכנסות ויוצאות מהאתר. למחרת, בשעה 06:00 לערך, חזר רועי לאתר, נכנס עם רכבו והמשיך לצלם את המשאיות באתר. אז ניגש אליו "אחר", שזהותו אינה ידועה למאשימה, והורה

לו להפסיק לצלם. ה"אחר" טילפן לפלוני ולאחר מספר דקות, הגיע המשיב, חסם ברכבו את רכבו של רועי, ובעודו יושב ברכב שאל את רועי "מה אתה רוצה?". המשיב פנה שוב לרועי ובנימה מאיימת אמר לו "כדאי לך שאני לא אראה אותך יותר". רועי עזב את המקום. מספר ימים לאחר מכן, בנסיבות דומות, באתר, נשען המשיב עם ידיו על רכבו של רועי ואיים עליו "אל תפגע לי בפרנסה, אם משהו פוגע לי בפרנסה אני גם יכול לפגוע". כן איים המשיב על רועי שהוא יכול לברר היכן הוא גר ואיפה אשתו עובדת. כתוצאה מהאמור לעיל, ולאור חששו של רועי הוא הפסיק לעבוד בעיריית פתח תקווה, זאת חודשים ספורים לאחר שהחל לעבוד שם.

בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירת **סחיטה באיומים**.

14. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

מהודעותיו של רועי מימים 24.3.15 ו-26.3.15 עולה התיאור של עובדות האישום. רועי מעיד גם לגבי דברי האיום שהשמיע כלפיו המשיב על מנת שיפסיק לבצע עבודתו. הוא מתאר את הפחד והלחץ שחש ושמנעו ממנו להמשיך לבצע עבודתו, ובשל חששו מהמשיב סיים עבודתו בעירייה.

מהודעתו של רז פרנקו, סגן מנהל אגף הביטחון בעיריית פתח תקווה שנגבתה ביום 25.3.15, עולה כי רועי סיפר לו על איומיו של המשיב. פרנקו אישר כי רועי עזב את עבודתו בשל איומיו של המשיב.

גם שני לוי, עובדת בעיריית פתח תקווה כמנהלת הסיירת העירונית, אשר נחקרה באזהרה ביום 25.3.15, אישרה שהיא מכירה מקרה שבו איים המשיב על אחד הסיירים הסמויים והדבר עולה משיחת האזנת סתר 92249/13 מיום 27.6.13 שעה 11:56 בינה לבין המשיב, שם הם נשמעים משוחחים על המקרה.

המשיב בהודעתו מיום 26.3.15 (שורות 40 - 70 ושורות 96 - 155) הכחיש שאיים על עובד עירייה.

15. הסניגורים הסכימו שיש ראיות לכאורה באישום זה, בעוצמה מופחתת, אך זאת לעבירה של איומים, ולא של סחיטה באיומים. אם רועי באמת הרגיש מאוים, היה נוהג כפי שצריך לנהוג אזרח שמפחד והיה הולך למשטרה באותו יום. מכיוון שרועי התפטר מעבודתו שלושה או ארבעה חודשים לאחר האירוע, הפכה העבירה מאיומים, לסחיטה באיומים.

הם הפנו בטיעוניהם אל העובדה שעדותו של רועי היא עדות יחידה, כאשר המשיב כופר בכך שהוא איים על רועי. מדובר באירוע שקרה לפני כשנתיים, ולא הוגשה תלונה מצד רועי, אלא שחוקרי הימ"ר הגיעו אליו וגבו ממנו תלונה אחרי שנתיים. ייתכן שתלונתו של רועי נגנזה, ונפתחה שוב מחדש. רועי העיד שהשיחות עם המשיב צולמו והוקלטו, אבל אין כל הקלטה של השיחות ואין ראיות מוצקות.

הליך הזיהוי של רועי את המשיב חייב עריכת מסדר זיהוי. זאת מאחר שבין רועי למשיב לא היתה היכרות קודמת.

במקרה זה הוצגה לרועי תמונה של המשיב. הליך זה, נוכח היעדר היכרות קודמת והזמן שחלף, מאיינים כליל את משקל הזיהוי.

מעבר לכל אלה, לא היה מקום לכלול אישום זה בכתב האישום. מדובר על ארוע שהתרחש לפני כשנתיים, ביוני 2013, והכללתו בכתב האישום היא רק כדי להשחיר את המשיב.

16. הכרעתי לגבי אישום זה היא **שקיימות ראיות לכאורה** לאישום זה. על הקשר שבין האיומים (שלגביהם מסכימים הסנגורים שיש ראיות לכאורה) לבין ההתפטרות של רועי מלמדות הודעותיהם של רועי ושל פרנקו, שהתוודע לסיפור בזמן אמת. טענותיהם של הסנגורים בנושא הזיהוי הן טענות שמקומן בהליך העיקרי (בש"פ 4033/15 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** [18.6.15], פסקה 14). טענות בדבר חלוף הזמן מקומן בטיעון לעונש, אם יגיע שלב כזה.

17. אישום רביעי

אישום זה מיוחס למשיב בלבד.

עובדות:

יעקב בורשטיין הוא הבעלים של חברת הבנייה "פנורמה צפון" [באישום זה - **החברה**] שעיקר פעילותה בצפון הארץ. **אייל ארז** הוא מהנדס בניין בחברה. בשנת 2011 החלה החברה לבנות מגדל מגורים בפתח תקווה [באישום זה - **האתר**]. לצורך ביצוע עבודות עפר באתר, יצאה החברה במכרז שבו השתתפו שלוש חברות וביניהן חברה לעבודות עפר בבעלות המשיב. במכרז זכה קבלן בשם **יובל שמש**. חלק מתנאי המכרז שעליו חתם הזוכה כללו את כל עבודות העפר ופינוי הפסולת באתר, ולא אפשרו לו להעסיק קבלן משנה ללא אישור החברה. יובל החל לעבוד באתר אולם כעבור יומיים הגיעו למקום כלי צמ"ה של המשיב והחלו לעבוד. אייל שאל את יובל מדוע המשיב עובד בשטח, וזה אמר כי הוא עובד איתו. את כל ההתנהלות בנוגע לעבודה ניהלו נציגי החברה מול יובל בלבד. כשבועיים לאחר שהמשיב החל לעבוד בשטח, הוא גילה פסולת בנייה שיש לפנות למקום מסודר. הוא פנה לאייל ודרש כסף נוסף עבור פינוי של כל משאית פסולת בנייה, בסך כולל של 70,000 ₪. כשאיל טען בפני המשיב כי הוא עובד רק מול יובל ולא מולו, החל המשיב להתרעם ולהרים קולו. כשחזרו אייל והמשיב לאתר, החל המשיב להתווכח עם יובל, חסם באמצעות כלי הצמ"ה שבבעלותו את הכניסה והיציאה לאתר, גרם להשבתתו מעבודה ועזב את המקום. העבודה באתר הושבתה ליומיים והתחדשה רק לאחר שאיל נאלץ להסכים לשלם 20,000 ₪ למשיב עבור פינוי פסולת הבנייה. התשלום הועבר ליובל שדאג להעבירו למשיב. עלות השבתת האתר למשך יומיים מוערכת בכ-20,000 ₪ נוספים.

בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירת **סחיטה באיומים**.

18. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

הודעתו של בורשטיין מיום 23.12.14 המתארת את האמור בכתב האישום. בהודעתו אמר מפורשות כי המשיב סגר את אתר הבנייה בכך שהעמיד טרקטור בכניסה לאתר ואמר לו שאף אחד לא יעבוד עד שיקבל עוד כסף: "הוא

לקח את כל הכלים מהאתר והשאיר טרקטור בכניסה לאתר ואמר לי אף אחד לא יעבוד פה עד שאני יקבל את הכסף..." (שורות 14 - 15). בורשטיין הוסיף כי הוא חש מאוים אז, וגם במועד העדות הוא חושש לחייו: "...אני מפחד שהעדות הזאת תגיע אליו הוא יהרוג אותי" (שורה 22) ובהמשך: "הבנתי וגם פחדתי מעצם זה שהוא גנגינה יפגע בי אני רוצה להגיד לך איתן שאני פוחד מזה שהוא גנגינה יראה את העדות שלי והוא יפגע בי ללא ספק..." (שורות 48 - 50). בהודעתו של בורשטיין מיום 11.1.15 הוא תיאר איך העבודה באתר שבה להתנהל, לאחר ששולם למשיב הכסף שדרש. אינדיקציה לפחד של בורשטיין מהמשיב נמצאת בהערת גובה ההודעה (שורות 143 - 144), שלפיה בורשטיין ביקש להחתים את החוקר על מסמך שבו יתחייב החוקר שלא להעיד אותו בבית המשפט, משום שהוא לא יודע מה המשיב יעשה לו.

גם אייל ארז העיד ביום 18.1.15 כי המשיב חסם את הכניסה והיציאה מהאתר עד שישלמו לו, ולאחר שישלמו לו, שב האתר לעבודה. עוד העיד אייל כי העדיף שלא "להתעסק" עם המשיב: "החלטתי שלא להעיר את המתים, לא רציתי להתעמת ולא רציתי להתעסק עם גנגינה כי הוא איש עולם תחתון והוא ידוע כאחד שעושה בעיות ומנסה לסחוט כספים שזה כנראה העיסוק שלו" (שורות 22 - 25). בהמשך הוא העיד שהמשיב דרש עוד כסף מעבר למוסכם לצורך פינוי הפסולת מהאתר, אך בהסכם שנחתם מול יובל היה סעיף שבו רשום שהעבודה כוללת את כל פינוי הפסולת: "יוסי התחיל להרים עלי את הכל (כך במקור - מ.ב.נ) ולהשתולל, לא הייתה אלימות. אבל הוא ניסה להפחיד אותי ולנסות לגרום לי שלא כדאי לי להתעסק איתו ולשלם לו ובזה לגמור את העניין" (שורות 67 - 68). כשנשאל אייל אם לא חשבו להכניס קבלן אחר במקום יובל והמשיב, השיב אייל כי "ברמת המחשבה לשבריר שנייה אבל ידעתי שהם לא יתנו לאף אחד להיכנס לשטח. זה בריונות. סחיטה או איך שלא תקרא לזה" (שורות 74 - 75). בסוף חקירתו, כשנשאל מדוע הסכים בכל זאת לשלם למשיב סכום נוסף, אף שלטענתו לא הגיע לו, השיב: "לענות לך בכנות, בכדי לשמור על השקט. פחדתי שיהיו פריצות למשרדי המכירות או למשרד שלי וגרימת נזקים באופן כללי. היה חשד בגנגינה באתר שלנו שחשדו שהוא פרץ למשרד המכירות ואני יודע שיעקב הגיש תלונה במשטרה..." (שורות 150 - 154).

הקבלן יובל שמש, מסר בהודעתו מיום 22.2.15 כי הוא מכיר את המשיב, אבל אין ביניהם קשרים מיוחדים. הוא אינו זוכר את המקרה באתר הספציפי וייתכן כי העביר אליו עבודה.

המשיב בהודעתו מיום 3.3.15 טוען שביקש תוספת תשלום עבור פסולת חדשה שגילה באתר (שורות 45 - 51), אך מכחיש כי קיבל תוספת כזו, ולדבריו לא עבד יומיים משום שהתפוצץ לו צינור בבאגר (שורות 57 - 61).

19. בהתייחסם לאישום זה טענו הסניגורים כי גם באישום זה אין ראיות לכאורה לא לאיומים ולא לסחיטה באיומים והאישום אינו מלמד על ביצוע עבירה כלשהי. עוד ציינו שמדובר בארוע משנת 2011 ולא היה ראוי לכלול אישום זה בכתב האישום. מדובר בסכסוך עסקי, ותו לא. החקירה בעניין זה נוהלה באופן מגמתי, מתוך נסיון להפליל את המשיב.

יובל שמש זכה במכרז וגם מוסר אמרה במשטרה שכשהוא לקה בהתקף לב, הוא ביקש מהמשיב לבצע את העבודה במקומו. המשיב הסכים והוא נכנס עם הכלים לעבוד באתר. עוד נטען כי בורשטיין מאוד פחד מהמשיב לא בגלל משהו שחוזה באופן אישי, אלא בגלל שמועות ששמע. הוא אמר שבגלל שידע מי המשיב, החתים אותו על ההסכם עם יובל שמש, שהוא יבצע את העבודה. זאת אומרת שהמשיב ביצע את העבודה כדין. תוך כדי העבודה התברר שיש

באדמה גרוטאות וסלע שהוא צריך לפורר אותו, זה דרש זמן וציוד מיוחד לשם ריסוק הסלע ושינוע הפסולת ולכן המשיב ביקש תוספת של 70 אלף ₪. בורנשטיין הפנה לחוזה משום שלא התלהב לשלם תוספת. יובל שמש נחקר במטרה שם ציין כי אם מגלים פסולת בחפירה יש תוספת תשלום. זאת אומרת שהמשיב פעל כפי שפועלות חברות. בורנשטיין לא רצה לשלם אז הוא טען שהמשיב הפסיק את העבודה למשך יום אחד. אין מחלוקת שארז אמר שלמחרת המשיכו את העבודה. טענת המשיב לגבי הפסקת העבודה היא שהכלי שמרסק את הסלעים נתקע ולכן היה צריך לחלץ אותו משם ולהביא באגר אחר. בורשטיין, בהודעתו מיום 11.1.15 (שורה 35) חזר בו מדבריו ששוחח אישית עם המשיב, וסיפר שהמשיב התנהל מול אייל ארז, וכי הוא עצמו העדיף שלא להתקרב למשיב: "אני רוצה להוסיף שביחד איתי היה מהנדס החברה, אייל ארז, שהוא התנהל ישירות מול גנגינה. אני העדפתי לא להתקרב ליוסי כי שמעתי שהוא בן אדם מאוד בעייתי מקבלנים בסביבה...".

הסניגורים הפנו להודעת יצחק מסילתי שאמר שהוא זוכר שלפני ארבע שנים המשיב ביקש באגר ממנו ולמחרת הייתה עבודה, בלי שהמשיב קיבל כסף. השאלה אם הגיע לו כסף או לא זו שאלה של סכסוך עסקי וזה לא הופך את העניין לסחיטה באיומים. למחרת העבודה התחדשה על ידי המשיב והוא המשיך לעבוד שם במשך כחודשיים נוספים מבלי שהייתה בעיה. לא היה איום. כשבורנשטיין נשאל למה הוא לא התלונן במטרה הוא השיב שהכל הסתדר, לאחר יום אחד חזר המשיב לעבוד, בלי איומים.

חקרו גם את מהנדס הבניין מטעם בורנשטיין, אייל ארז, שמסר בהודעתו מיום 18.1.15 שבמשך השבועיים שהמשיב עבד בפניו הפסולת הוא פינה כמאה משאיות פסולת. לטענת ההגנה, חשבון פשוט מלמד שלפי כמות הפסולת שהמשיב פינה, הגיע לו 80,000 ₪. הוא דרש 70,000 ₪ וקיבל 20,000 ₪. למרות זאת - המשיב, לדברי ארז, "עשה פרצוף מצוברח אבל מסכים" (שורה 148). עוד עולה מעדותו שסעיף פינוי פסולת הוא בעייתי ודורשים על זה תוספת וכי המשיב עבד באתר כחודש ימים ללא בעיות והוא לא הרגיש מאוים. המו"מ בין אייל ארז למשיב התקיים לאחר סיום העבודה, ולא כתנאי לביצועה (שורות 140 - 148). התשלום שולם ליובל ולא למשיב.

20. הכרעתי לגבי אישום זה היא **שקיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של סחיטה באיומים**. אין מחלוקת לגבי העובדות הבאות: המשיב עבד באתר, הוא נתקל בפסולת שלא ציפה למצוא במקום, הוא הפסיק את העבודה למשך מספר ימים, הוא דרש תשלום נוסף, הוא קיבל תשלום נוסף, העבודה חודשה. ה"צבעים" שבהם צובעת המבקשת את הארוע, המלמדים על סחיטה באיומים, נתמכים בהודעות של בורשטיין וארז. טענת המשיב כי היה מדובר בסכסוך עסקי ותו לא תידון בהליך העיקרי, אך בשלב זה של ראיות לכאורה - די באמור כדי להניח את התשתית הנדרשת לביצוע עבירה זו.

21. אישום חמישי

אישום זה מיוחס למשיב בלבד.

עובדות

מדצמבר 2013 שימש **יעקב ממן** כמנכ"ל עיריית פתח תקווה. ביום שישי 3.1.14, בשעה 14:00 לערך, נסע ממן

לרוב מסקין בעיר בעקבות חשד לגניבת חול והכנת הקרקע להטמנת פסולת. בדרך הזעיק ממן כוחות ביטחון של הפיקוח העירוני. כשהגיע ממן למקום ראה כי עובדים בו כלי עבודה כבדים לעבודות עפר, ובמקום יש בור בעמוק של כ-20 מטר וברדיוס של 50 מטר. בנסיבות אלה הגיע למקום המשיב. הוא התקרב לממן בצורה מאיימת ותוך הרמת קול ותנועות ידיים שאל את ממן מי הוא. ממן ענה כי הוא מנכ"ל העירייה ואז אמר המשיב בקול מאיים, כשהוא מתקרב לעבר ממן "אתם אנשי העירייה החדשים באתם לעשות בעיות". האירוע הופסק לאחר שהפקחים במקום עמדו ושימשו חוצץ בין המשיב לממן ולקחו את המשיב הצידה. מאחר שחש מאוים, גם ממן זז הצידה. המשיב ניסה להתקרב לממן, שהזהיר אותו כי אם יוסיף להתקרב אליו, יגיש נגדו תלונה למשטרה. לאחר מספר דקות התקרב המשיב אל ממן, וכשממן ביקש ממנו להתרחק, אמר המשיב כי הוא מבקש להתנצל בפני ממן על התנהגותו.

בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירת **איומים**.

22. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

הודעותיו של יעקב ממן מיום 26.3.15 ו-29.3.15, שבהן הוא מתאר את האמור באישום. ממן העיד כי חש מאוים, למרות שהשתדל לא להראות פחד מול השוטרים והפקחים שהיו במקום: "...ברגע שאני עומד ומסתכל על הבור הגיע לעברי בעל הכלים הכבדים שאחר כך הזדהה בשם גנגינה ובשפת גוף מאיימת עם תנועות ידיים שאל אותי בהרמת קול מי אתה אני עניתי לו שאני מנכ"ל העירייה ואז הוא אמר לי עד כמה שאני זוכר אמר לי אתם אנשי העירייה החדשים באתם לעשות בעיות בקול כזה מאיים והוא התקרב לעברי..." (שורות 11 - 14) ובהמשך "אני רוצה לציין שעד השלב חציצה של הפקחים ושל השוטרים אני הרגשתי מאוים וזה בגלל השפת גוף והדיבור הגבוהה שלו מבלי להראות פחד משוטרים ופקחים באופן טבעי שהם מערכת ההגנה שלי ובנוסף זה פעם ראשונה אז באותו רגע שחשתי מאוים..." (שורות 19 - 21). עוד העיד ממן כי שבועיים לאחר האירוע המתואר הגיע אליו המשיב לפגישה במשרדו בבניין העירייה והבטיח כי ימשיך לפעול רק בתאום עם מחלקת ההנדסה בעירייה.

הודעתו של ממן באשר לאירוע מקבלת חיזוק מהודעתו מיום 29.3.15 של מרדכי לוי, מנהל המוקד בעיריית פתח תקווה, שנכח באירוע. הוא העיד כי המשיב התנהג כלפי ממן בצורה מאיימת וכי היו בלחץ שמשו יתפתח בעקבות התנהגותו של המשיב: "יוסי הגיע אלינו לכיוון שלנו בצעדים מהירים ועשה תנועות של איום עם הידיים ככה בהתלהמות ונעצר ככה מטר מיעקב המנכ"ל... יוסי דיבר בטונים גבוהים... הוא הגיע בצורה כזאת מאיימת ודיבר בקול גבוה. הייתה הרגשה של לחץ באוויר בגלל ההתנהגות של יוסי והיינו דרוכים לקראת משהו שיכול לקרות ולהתפתח" (שורות 31 - 32 וכן 36 - 37).

גם רון צברי, שהיה במועד האירוע ממונה תחום הביטחון בעיריית פתח תקווה מסר הודעה ביום 29.3.15 וחיזק את עדותם של ממן ומרדכי לוי על אודות עצם קיום האירוע, אם כי ציין כי המשיב דיבר בצורה לא ראויה, אך לא היה איום פיזי או מילולי. עם זאת ציין כי חצץ בין המשיב לממן מאחר שחשש שהאירוע יתפתח. הוא אמר ש"יוסי הוא בחור גדול ואם הוא עומד מעלייך ומדבר חזק וצועק אז אתה יכול להרגיש מאוים. לא היה איום פיזי או מילולי... יכול להיות שאם אני הייתי במקום המנכ"ל אז גם אני הייתי מרגיש מאוים... אני מבין למה המנכ"ל הרגיש מאוים, גם אני הייתי מרגיש מאוים בסיטואציה דומה אם היה קורה לי..." (שורות 66 - 71).

שני לוי, ששימשה, כזכור, מנהלת הסיירת העירונית בעיריית פתח תקווה, נחקרה באזהרה ביום 29.3.15. היא ציינה בחקירתה כי נכחה באירוע וכי המשיב היה לחוץ ועצבני, ואם מנכ"ל העירייה הרגיש צורך להזמין תגבור משטרה זה מסיבה טובה.

גרסתו של המשיב לאירוע מושא אישום זה נמסרה בהודעתו מיום 29.3.15 (שורות 33 - 134). בתחילה הוא הכחיש את האירוע אולם לאחר שהזכירו לו את פרטי האירוע, הוא ציין כי עבד במקום כדין ומהעירייה באו אליו בטענות. לאחר שהראה כי הוא עבד כדין, הם עזבו את המקום. הוא הכחיש כי התקרב למנכ"ל העירייה עד שהיה צריך להפריד ביניהם והכחיש כי המנכ"ל אמר לו שיגיש נגדו תלונה למשטרה ושאל התנצל.

23. באשר לאישום זה ציינו הסניגורים כי גם כאן מדובר באירוע ישן, מתחילת 2014, ובזמן אמת לא הוגשה תלונה. האירוע נולד כתוצאה מפנייה של הימ"ר אל ממן (כעולה מהודעת ממן מיום 26.3.15 (שורה 3), ולא, כפי שניתן היה לצפות - מהמתלונן, אילו חש מאויים. על פי הטענה, המשיב הרים קול ועשה תנועות ידיים כלפי מנכ"ל העירייה ואמר "אתם אנשי העירייה החדשים באתם לעשות בעיות". המשיב עבד באתר חפירה, מקום תחום שבדרך כלל לא מסתובבים בו אנשים, עשה את עבודתו כדין, על פי היתר וללא בעיה, ופתאום הגיעו 15 איש, כולל שוטרים ופקחים, לחפש כביכול פסולת שהוא שפך לשם. לא היה בסיס לזה, והא ראייה שלבסוף הם הלכו לאתר אחר. המשיב הרים את הקול והמנכ"ל אמר לו שאם הוא ימשיך להתנהג כך הוא יגיש נגדו תלונה למשטרה על העלבת עובד ציבור. הוא לא הרגיש מאויים. לא ברור, טוענת ההגנה, כיצד העלבת עובד ציבור הפכה לאיום. אם המשיב היה מאיים ליד הפקחים והשוטרים, קרוב לוודאי שמישהו היה כותב מזכר והיו עוצרים אותו ואומרים לו משהו. ואולם - איש לא תיעד את האירוע בדוח פעולה ולא ביקש לעכב או לעצור את המשיב, והדבר אומר דרשני. הנוכחים, בזמן אמת, התרשמו שמדובר באירוע של מה בכך, שאין בו כל עניין ציבורי. המשיב הרגיש שהקול שלו אולי באמת היה גבוה, הוא ניגש לממין, התנצל, הם לחצו ידיים ולאחר מכן נפגשו במשרד אצלו וישבו ודיברו על ענייני עבודה. כשאלו את המנכ"ל למה הוא לא התלונן במשטרה, הוא אמר שזה לא היה ברמה שמצדיקה זאת ואמר שנכחו שוטרים באירוע.

גם העד מרדכי לוי, מנהל המוקד העירוני, שמע את המנכ"ל אומר שאם המשיב לא יירגע, הוא יתלונן על העלבת עובד ציבור. עדותו מחזקת את העובדה שהתנהגות המשיב הייתה אולי "לא מעודנת", אך לא התנהגות העולה כדי איום. סמנכ"ל העירייה, רון צברי, מסר באימרתו כי המנכ"ל טען שהמשיב גונב אדמה, המשיב הכחיש ואז תוך כדי שיחה הטונים של שניהם עלו ולאחר מכן לחצו ידיים. עוד העיד כי לא היה איום פיזי או מילולי. מעדותו עולה שהייתה אווירה לא נעימה, ותו לא. ההחלטה לראות באירוע משום איום התגבשה סביב חודש מרס 2015, כחלק מחקירה מגמתית כלפי המשיב.

24. הכרעתי לגבי אישום זה היא שקיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של איומים, אך בעוצמה מופחתת. מצד אחד, הן מרדכי לוי, הן רון צברי תיארו אירוע שלא היה כרוך בו איום, אלא התלהמות ודיבור "בשפה לא ראויה". מצד שני, מרדכי לוי העיד שחש צורך לחצוץ בין מנכ"ל העירייה למשיב, וש"היתה הרגשה לחץ באויר בגלל ההתנהגות של יוסי והיינו דרוכים לקראת משהו שיכול לקרות ולהתפתח". עם זאת, נכחו אנשי אכיפת החוק במקום ולא עיכבו את המשיב או נקטו כלפיו פעולה כלשהי. גם לא נרשמו דוחות פעולה בזמן אמת ודומה שהנוכחים בארוע לא ראו בו אירוע מובהק של איומים. גם מנכ"ל העירייה בדבריו למשיב אמר לו, לפי הודעת מרדכי לוי, כי אם ימשיך להתנהג כפי שהוא

מתנהג, יגיש נגדו תלונה על העלבת עובד ציבור (ולא על איומים). ממן עצמו העיד כי לא פנה למשטרה כי היתה משטרה במקום ו"אין מה להתלונן זה היה ברמה שלא ראיתי בזה עניין כי הייתה משטרה במקום ואני הייתי חדש...". מכאן שהראיות לאיומים הן, כאמור, בעוצמה מופחתת.

25. אישום שישי

אישום זה מיוחס למשיב בלבד.

עובדות

חברת "דניה סיבוס" היא חברת בנייה [באישום זה - **החברה**], הבונה את פרוייקט "קרדן" בפתח תקווה [באישום זה - **האתר**]. **חיים אייז** הוא קב"ט החברה ו**דרור מעוז** הוא סגן הקב"ט. חברת "מכבים" היא חברת שמירה המספקת שירותי שמירה לאתר ונציגה, **עדי אילוז**, המכונה "**אודי**", מספק שירותי שמירה לחברה.

ביום 16.6.13, הגיע דרור, לבקשת חיים, לאתר, בעקבות אירוע גניבה מהאתר, שבמסגרתו נגנבו רשתות רפסודה ליציקה ועץ ליציקה בשווי כ-23,000 ₪. על מנת לדון באירוע הגניבה, באחריות חברת השמירה והפיצוי בגין הנזקים, נקבעה פגישה בין מנהלי החברה ונציגי חברת השמירה ליום 17.6.13. ביום 17.6.13 בשעה 13:10 לערך, נכנס למשרדו של דרור המשיב וטען כי הוא מספק את השומרים לחברת השמירה "מכבים". דרור אמר למשיב כי אודי הוא נציג חברת השמירה שמולו הם עובדים. בתגובה שפשף המשיב את ידיו ואיים על דרור "אתה רוצה שקט או בלאגן?". המשיב אף הוסיף כי הוא שולט בשטח ואף אחד לא יכול להיכנס לתחום.

בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירת **איומים**.

26. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

ביום 20.6.13 נגבתה הודעתו של דרור מעוז, שבה הוא מתאר את האמור באישום ואת התנהגותו המאיימת של המשיב: "יוסי עמד ועשה תנועה עם הידיים כאילו הוא משפשף את אמות ידיו ושאל אותי 'מה אתה רוצה לעשות בלגן' וגם אמר 'אתה רוצה שקט או בלאגן?'... יוסי שאל אותי עוד פעם אם אני רוצה שיהיה כאן שקט או לא... ואז יוסי אמר שמי ששולט כאן באיזור זה הוא ואף אחד אחר לא יכול להיכנס לתחום זה..." (שורות 24 - 28). בהמשך אישר דרור כי בתחילת הפגישה הרגיש מאוים (שורה 57).

קב"ט דניה סיבוס, **חיים אייז**, העיד ביום 24.6.13 כי בעקבות אירוע הגניבה באתר הבנייה, סגנו אמר לו שהמשיב איים עליו: "דרור אמר לי שיוסי גננינה איים עליו מספר פעמים במהלך השיחה" (שורה 26). חיים חזר על הדברים גם בהודעתו מיום 24.12.14, שם ציין כי היה אירוע של איומים מצד המשיב באתר בנייה וכי הציע לדרור להגיש תלונה במשטרה, אך דרור חשש לעשות כן.

עדי אילוז, קב"ט חברת השמירה "מכבים" מסר הודעתו ביום 16.3.15. במענה לשאלת גובה ההודעה אם זכור לו אירוע איומים מצד המשיב כלפי עוזר קב"ט חברת דניה סיבוס השיב כי אינו יודע במה מדובר. בהמשך התחמק ממתן תשובות ואף סירב לענות על שאלות.

בתמליל שיחה מיום 26.6.13 מהאזנות סתר שמספרה 2013-92249 שיחה 72 (מסמך 41) נשמעים המשיב ואחר משוחחים על האירוע מושא האישום. בשיחה טען האחר בקשר לאירוע שנטען כי איימו ושיש נזק ונעשית במקום ספירת מלאי. המשיב שאל מי אמר והאחר ענה שחיים אמר שהמשיב איים, והם קבעו להפגש ולדבר, "שנהיה קו אחד". בשיחה מהאזנות סתר שמספרה 2013-92249 שיחה 586 (מסמך 42) בין המשיב ל"אודי" מיום 30.6.13 נשמעים השניים מדברים על האירוע והמשיב נשמע מקלל את דרור. אודי נשמע אומר שטוב שיצאו עליו וכי אמר לחיים אייז שהמשיב לא אמר מילה ומי שצעק היה דרור.

גרסתו של המשיב לאירוע זה מופיעה הן בהודעתו מיום 22.2.15 (שורות 152 - 218), הן בהודעתו מיום 24.2.15 (שורות 58 - 70), הן בהודעתו מיום 11.3.15 (שורות 84 - 115). המשיב טען בתחילה כי אינו מכיר את דרור מעוז ומעולם לא איים עליו. לאחר מכן העיד כי הוא זוכר ששוחח עם מישהו לבד, אבל דווקא אותו אדם היה זה שדיבר אליו בצורה לא יפה כשהזכיר את אחיו שנרצח. בהודעה האחרונה טען המשיב כי הוא מכיר את דרור מעוז ואכן היו חילופי דברים בנוגע לגניבה באתר, אך לא היה איום.

27. לגבי אישום זה טענו הסניגורים כי גם הוא ישן, מצא דרכו אל כתב האישום על מנת להשחיר את פני המשיב והוא נשען על כרעי תרנגולת, שכן הוגשה תלונה אבל לא נעשה דבר והמשיב לא נחקר, עד שכעבור שנתיים זה הגיע לימ"ר, ואז הסתבר שאותו סגן קב"ט, דרור מעוז, המתלונן, החזיק מעמד בתפקיד הזה רק למשך שבועיים. הטענה כלפי המשיב הייתה שהוא שפשף ידיים ואיים על דרור ואמר לו "אתה רוצה שקט או בלגן". מדובר בהתנהגות שנתונה לפרשנות ובוודאי שלא ניתן לומר באופן חד משמעי שמדובר באיומים. היו שם עדים ואף אחד לא מאשר את גרסת סגן הקב"ט.

נחקר גם עדי אילוז, שלא אישר את גרסתו של סגן הקב"ט.

דרור מעוז עצמו העיד שביקש דברים מסויימים מהמשיב, כמו להוציא עגלה שהייתה באתר, והמשיב עשה כן וגם אמר לדרור: "נעביר את זה הלאה ונפתח דף חלק ונשכח מכל העניין" (שורה 35). לטענת ההגנה, התנהלות זו של המשיב, כפי שמעיד עליה דרור, אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות של מי שאיים על דרור.

נגבתה עדות מהקב"ט הראשי, חיים אייז, זה שדרור עבד תחתיו, והוא סיפר סיפור שתומך דווקא בגרסתו של המשיב, לפיו סגן הקב"ט פוטר מעבודתו לאחר שאחרי שבועיים הוא מצא שהוא לא מתאים לתפקיד מסיבות שונות של עודף אסרטיביות. הוא נתן דוגמה לגניבה גדולה מאתר קרדן שבה סגן הקב"ט התנהג ביתר ביטחון עצמי ודרש מחברת השמירה, י.ל כוח המכבים, תשלום פיצוי ולא פעל בצורה רגועה יותר (שורה 7). ההגנה הפנתה להודעתו של הקב"ט שבה הוא העיד: "למיטב זכרוני נכחתי... וזכור לי שיוסי... בשיחה הזו לא היו איומים כלל... והסכום שולם על ידי...".

(שורה 18). מי ששילם את זה היה המשיב משום שבפועל השומר שהיה שם הוא שומר מטעמו.

עוד ציינו הסניגורים כי המתלונן ציין שהמשיב הוא "רולה", שנראה כמו אחד שמשתלט על השיחה ומדבר הרבה. המשיב מסר גרסה מפורטת וציין שמי שהתנהג לא יפה זה אותו סגן קב"ט שעיימו נפגש. הגניבה הזאת בוצעה בדרך שהיא לא דרך רגילה, מה שהוביל לזה שהמשיב סבר שאולי שוהים בלתי חוקיים במקום הם אלה שגנבו. כשהמשיב אמר למתלונן "אתה רוצה שקט או בלגן", הכוונה היתה שאם הוא ישאיר את השב"חיים ללון במקום, יהיה לו בלגן. המשיב פנה למשטרה ואמר שיש שב"חיים בלי רישיון. לאור זאת לא ניתן לראות באישום הזה איומים, רק לאור אמירותיו של הקב"ט.

28. הכרעתי לגבי אישום זה היא **שיש לגביו ראיות לכאורה**. הודעתו של מעוז נתמכת בתמליל האזנת הסתר, שבה מתכננים המשיב ואחר לתאם גרסאות לגבי מה שהתרחש באותו ארוע. לו דובר, כטענת המשיב, בארוע תמים ונטול מאפיינים פליליים, לא היה צורך בתיאום גרסאות. הגרסה שלפיה המשיב התכוון שאם ישארו השב"חיים ללון במקום, אז "יהיה בלגן", לא הועלתה על ידי המשיב עצמו. משכך - אין לה תימוכין בחומר הראיות.

29. אישום שביעי

אישום זה מיוחס למשיב בלבד.

עובדות

ביום 15.12.14 בשעה 10:48 לערך, כחלק מחקירה סמויה שניהלה המשטרה נגד המשיב, הגיעו **ניר כהן** ואמו **שושנה כהן** להתלונן בתחנת המשטרה של ימ"ר מרכז נגד המשיב. ביום 23.12.14, בשעה 9:30 לערך, נפגשו ניר ו**דוד ברוך** לשתות קפה בתחנת הדלק בכניסה למושב נחלים, על כביש 40. לאחר כ-10 דקות מהגעתם למקום, הופיע במקום המשיב, ניגש אל השניים והתיישב לידם מבלי שהוזמן. המשיב אמר לניר כי המשטרה מנהלת נגדו חקירה וכי בוודאי יבקשו לחקור את משפחתו. ניר אמר כי הוא שומר על זכות השתיקה והמשיב אמר לו שהוא יודע שבמשטרה היו אשה מבוגרת ובנה הגבוה, ולכן הסיק כי ניר ואימו היו כבר במשטרה. המשיב ניסה לדלות מניר פרטים באשר לדברים שאמר בחקירה, תוך שהוא מנסה לגמד את מעשיו בעבר. הוא אף ביקש מניר שיזכיר לו את שארע בסיטואציות שעליהן התלונן ניר, טען כי לא מדובר באיומים וניסה לשוות לדברים חזות לגיטימית. המשיב אף אמר לניר כי הוא יודע שבחקירה היה עמם אדם נוסף, אולם אין לו מה לדאוג שכן גם באדם זה לא פגע. המשיב אמר לניר כי אינו דואג שכן ישב בעבר בכלא בתיק בו היו צריכים להעיד 180 עדים, אולם אף עד לא העז להעיד נגדו. לאחר כ-40 דקות בהן שוחח המשיב עם ניר על עדותו במשטרה, טען ניר כי הוא צריך ללכת ויחד עם ברוך יצא מהמקום. המשיב ליווה את ניר לבדו לרכבו, ובדרך אמר לו כי אם הוא צריך סיוע מול המשטרה הוא יכול לפנות לעורך דינו ואף הציע כי יטלפן לעורך הדין ויתן לו לשוחח עם ניר. ניר סירב להצעה, נכנס לרכבו ועזב את המקום.

בגין מעשים אלה יוחסה למשיב עבירת **הדחה בחקירה**.

30. הראיות שהציגה המבקשת להוכחת אישום זה הן כדלקמן:

עמוד 31

מהודעתו של ניר מיום 15.12.14 עולה כי הלן נגד המשיב על שפלש לשטח משפחתו של ניר, ואיים על המשפחה כדי שתחתום עמו על הסכם שלפיו המשפחה תשלם לו 10% משווי שטח הקרקע תמורת שקט. אמו של ניר, שושנה, הגיעה אף היא באותו יום להגיש תלונה כנגד המשיב שפלש לשטח המשפחה.

מזכר שכתב רס"מ גיא ורטהיים מיום 25.12.14 מתעד תמצית שיחת טלפון שהתקיימה בינו לבין ניר, שממנה עולות עובדות האישום.

ניר מסר הודעה נוספת ביום 29.12.14 שבה העיד על עובדות האישום. הוא סיפר שהמשיב אמר לו שהוא יודע שהיה במשטרה עם אמו וניסה לשכנע אותו כי לא איים עליו "הוא במהלך השיחה ניסה לשכנע אותי שלא היה איום כלפי בסופו של דבר" (שורות 94 - 95). עוד העיד ניר שהמשיב סיפר לו דברים אישיים על מנת לעורר אמפטיה. הוא העיד כי נלחץ מהסיטואציה, אך לא הרגיש מאויים (שורות 61 - 67). המשיב אף הציע לו לפנות לעורך דינו וציין כי בתיק הקודם היו נגדו 180 עדים אולם אף אחד לא העיד נגדו. ניר העיד כי חשש מהמשיב ולכן לא אמר לו שהגיש נגדו תלונה, הוא אף היה מוכן לשקר בעניין הזה. "יש חשש גדול מפגיעה בי מצד יוסי" (שורה 105).

ב"כ המבקשת מפנה גם להודעתו של דוד ברוך מיום 30.12.14, שמסר כי נכח בפגישה בין ניר למשיב בתחנת הדלק. לדבריו, ישב עם ניר בבית קפה והמשיב נכנס והחל לשוחח עמם. הוא העיד כי המשיב תשאל את ניר באשר לחקירתו במשטרה. הוא העיד כי לא נכח במשך כל השיחה ולא שמע חלק מחילופי הדברים. הוא הכחיש כי הוא זה שהודיע למשיב שהוא וניר יושבים שם, למרות היכרות בינו לבין המשיב והופתע, כמו ניר, לפגוש במשיב דווקא שם בבית הקפה.

בהודעתו של ניר מיום 17.3.15, לאחר שאומת עם דברים שמסר המשיב בחקירתו, הכחיש ניר את טענות המשיב שלפיהן הוא זה שאמר לו שהימ"ר לוחצים עליו להתלונן נגדו וחזר על הדברים שאמר בהודעתו מיום 29.12.14. עדותו זו של ניר קיבלה חיזוק מהודעתו הנוספת של דוד ברוך מיום 18.3.15. בהודעה זו העיד על היכרותו עם המשיב.

בהודעת המשיב מיום 17.3.15 מסר גרסתו לאישום זה. על פי עדותו, פגש בניר במקרה בבית הקפה וניהל איתו שיחה תמימה על כדורגל. הוא טען כי ניר, מיוזמתו, אמר לו שהימ"ר חוקרים אותו ולוחצים שיגיש תלונה. הוא הכחיש את טענותיו של ניר שלפיהן הוא הציע לו לשוחח עם עורך דינו וכי לחץ עליו.

31. באשר לאישום זה, טענו הסניגורים כי מדובר בעוד אישום מיותר לגמרי. בסופו של דבר אין כאן הדחה, גם לפי עובדות כתב האישום, כי לא נאמר שהמשיב אמר לעד תגיד ככה או אחרת או תחזור בך. המתלונן אומר שהמשיב אמר לו לספר את האמת וכל האמת במשטרה ושאלו לו בעיה עם זה. בהודעתו מיום 29.12.14 עולה שניר מסר לחוקר שהוא לא הרגיש באותה סיטואציה מאויים ואמר שהמשיב לא שאל ישירות מה דיברו במשטרה. הוא לא התעניין מה נאמר במשטרה. כמו כן, הוא ציין שהמשיב נראה אדם מפוחד ומאוד מוחלש. הוא אומר לו תספר את כל האמת, אין מה להסתיר. כשהמודח אומר שלא איום ולא הודח, תוהה הסניגור איך אפשר להאשים בזה. באותה שיחה אקראית מתאר המשיב שהיה לו פנצ'ר ברכב. הוא נכנס לשתות בזמן שחיכה ופגש בניר וברוך. כל המעורבים מתארים חיבוקים ונשיקות

וישיבה משותפת ושיחה עם כדורגל ועבודה משותפת שיש להם. אין אישום של איומים או סחיטה כלפי ניר.

32. הכרעתי לגבי אישום זה היא **שיש ראיות לכאורה להדחה בחקירה**. בניגוד לטענת ההגנה כי כל שהמשיב אמר לניר הוא שיאמר את האמת, הרי שניר העיד שהמשיב ניסה לשכנע אותו שלא היה איום כלפיו (הודעה מיום 29.12.14, שורה 94). טענת המשיב נסתרת גם בעדותו של ברוך, שהעיד כי המשיב "לחץ את ניר כאילו ביפה כזה" וכי אמר לניר "שהוא לא היה איתם בסדר והוא יוסי עושה רק מה שניר אומר" (הודעה מיום 30.12.14, שורות 11 - 12). העובדה שניר אמר שחווה את המשיב כמפחד ומחלש אינה משנה את נסיונו של המשיב להשפיע על ניר למסור גרסה מסוימת. ניר גם הוסיף (כפי שנאמר לעיל): "במחשבה קרה ראיתי שהוא מוחלש, אבל במחשבה פחות קרה, יש חשש גדול מאד מפגיעה בי מצד יוסי" (שורה 105). גם האיזכור מצד המשיב, שעליו העיד ניר, שהיו 180 עדים שלא העידו נגד המשיב בתיק קודם, מחזק את המסקנה, לפחות בשלב זה, שקיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של הדחה בחקירה.

סיכום - ראיות לכאורה

33. נוכח כל האמור, מסקנתי היא שקיימות ראיות לכאורה לגבי כל האישומים, אם כי הראיות לגבי האישום החמישי הן בעוצמה מופחתת.

עילת מעצר

34. אין צורך להכביר מילים על קיומן של מספר עילות מעצר, נוכח האישומים נגד המשיב. נקבע אינספור פעמים כי:

"אכן, עבירות של איומים וסחיטה, כגון אלה המיוחסות לעורר במקרה דנן, מלמדות מעצם טבען על חשש לשיבוש הליכי המשפט ועל מסוכנותו של הנאשם. על-כן, לא אחת קבע בית משפט זה כי על-פי רוב, עבירות אלה אינן מתאימות לחלופת מעצר בשל הפוטנציאל הטמון בהן להטלת אימה על העדים [ראו למשל: בש"פ 34/15 מדינת ישראל נ' חייא, פסקה 8 (22.1.2015); בש"פ 5026/14 מירילאשווילי נ' מדינת ישראל, פסקה י"ב (27.7.2014); בש"פ 996/12 אלסראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (7.2.2012)]."

בש"פ 3680/15 **מרעי נ' מדינת ישראל** [4.6.15] **[עניין מרעי]**. ראו גם **עניין חג'ג'**, פסקה 7.

עם זאת, בית המשפט העליון קבע כי כל מקרה צריך להבחן לגופו ויש מקרים שבהם, חרף המסוכנות והחשש משיבוש, תמצא חלופה שתשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה פחותה. הכל שאלה של איזונים. כך, בעניין **מרעי הנ"ל**; כך בבש"פ 5265/14 **פרץ וגיי נ' מדינת ישראל** [13.8.14] (פסקה 35) וכן בבש"פ 7343/14 **נח פיין נ' מדינת ישראל** [6.11.14].

35. במקרה דנן מדובר במשיב שלחובתו 10 הרשעות קודמות, בין השנים 1990 - 2011 בגין עבירות של סחיטה באיומים, איומים, תקיפה, תקיפת שוטר, התנהגות פרועה בציבור, פריצה לרכב וגניבה מרכב. יצוין שההרשעות עד

2002 (קרי: כל ההרשעות מלבד האחרונה מ-2011, שתפורט מיד) - התיישנו, כעולה מגליון הרישום הפלילי של המשיב, שהוגש.

ביום 29.4.12 שוחרר המשיב ממאסר בגין **התיק הקודם** (שהוזכר כבר לעיל), שבו הורשע בארבעה אישומים של סחיטה באיומים, עבירות שבוצעו בקשר לשכירת שירותי שמירה של חברה שהמשיב היה הבעלים שלה. הוא נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס בסך 58,000 ₪ ופיצוי של 42,000 ₪. כפי שצוין בעובדות האישום הראשון, במסגרת גזר הדין זקף בית המשפט לזכות המשיב את הדברים הבאים:

"כחלק מקבלת האחריות, ולמרות שחברת השמירה הייתה חברה משגשת, ויתר הנאשם על העיסוק בחברת השמירה והתרכז בעיסוקיו האחרים. גם שירות המבחן התרשם מהשינוי שחל באורחות חייו של הנאשם והדבר בא לידי ביטוי בהמלצת שירות המבחן להסתפק בעונש שניתן יהיה לרצותו בעבודות שרות".

נוכח כתב האישום הנוכחי, דומה שהמצג שעשה המשיב כלפי בית המשפט וכלפי שירות המבחן אינו אמיתי. הדברים נאמרים בהקשר לעילת המעצר, שכן יש בכך כדי ללמד רבות על מידת האמון שניתן לתת במשיב ועל יכולת מניפולטיבית לא מבוטלת.

ערעור שהגיש המשיב לבית המשפט העליון על חומרת העונש נדחה, ונאמר עליו:

"בערעור שבפנינו מבקש המערער כי נקל ברכיב המאסר שבעונש ונמיר אותו בעבודות שרות, ולכך אין בידינו להיעתר. המערער חטא בעבירות שחומרתן מופלגת. הוא ניסה שלא כדין לכפות את שרותיו על אנשים מן הישוב, תוך שהוא מאיים כי אם ידחו אותו, ייגרם להם נזק, ולפחות באחד המקרים עשו האיומים את שלהם. למרבה הדאבה, תופעות מסוג אלו בהן חטא המערער, שוב אינן נדירות במקומותינו, ועל כן היה מצווה בית המשפט לכלול בעונש רכיב של מאסר ממש במטרה להרתיע את היחיד והרבים. להשקפתנו, העונש שהוטל על המערער הנו מתון ביותר נוכח חומרת מעשיו, ועל כן לא ראינו מקום לשנות ממנו".

ע"פ 2910/11 גנגינה נ' **מדינת ישראל** [14.9.11].

עוד יש לזכור שבגין הרשעתו האחרונה הנ"ל תלוי ועומד נגד המשיב מאסר על תנאי בן 10 חודשים בגין עבירה של סחיטה באיומים ומאסר על תנאי בן 3 חודשים בגין עבירה של איומים.

העבירות המיוחסות לו בכתב האישום דנן בוצעו שעה שהיה נתון בתנאים מגבילים במעצר בית ועל פי כתב האישום, המשיב העביר בתקופה זו את חברת השמירה שבבעלותו על שם מי שהיה אחד ממפקחיו במעצר הבית - נאשם 4, רז שמוש.

36. על כל אלה יש להוסיף שהאישום השביעי, שלגביו מצאתי שיש ראיות לכאורה, הוא בשל עבירה של הדחה בחקירה. עילת המעצר של חשש מפני שיבוש, שהיא - כאמור לעיל **[עניין מרעי]** - מובנית כמעט תמיד בעבירות סחיטה באיומים, מקבלת אפוא ביסוס מוחשי וממשי במקרה דנן.

37. לאור כל אלה, קשה יהיה למצוא, לדעתי, חלופת מעצר שתהיה הדוקה דיה, כדי לאיין את כל עילות המעצר. עם זאת, ומבלי להפיח תקוות בלב המשיב, אין לסגור מראש את הדלת מפני אפשרות זו. לפיכך, אני מורה על שליחת המשיב לשירות המבחן, אשר יכין תסקיר בעניינו, וכן יבחן חלופת מעצר.

לשם דיון בתסקיר נקבע התיק **ליום 2.8.15 בשעה 12:00**.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לשירות המבחן אשר יכין תסקיר עד ליום 30.7.15 וישלח אותו לבית המשפט ולצדדים.

המשיב ישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ה, 08 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.